

STREFA A2

Obejmuje zespół leśniczówki w Czarnej. W skład zespołu wchodzi: budynek leśniczówki dawnej Ordynacji Potockich, starodrzewie wraz z fragmentem zabytkowej alei przy drodze na Czarną i Medynie oraz teren ekspozycji widokowej na budynek leśniczówki. Budynek leśniczówki należy zachować w obecnej formie. Nie zaleca się dogęszczania zabudowy wokół budynku. Zabytkową aleję usytuowaną na osi budynku należy zachować i uzupełnić. Na obszarze strefy widokowej E2 nie należy wprowadzać nowej zabudowy

STREFA A3

Obejmuje zespół Zakonu Sióstr Służebniczek Starowiejskich. W skład zespołu wchodzi: murowana kaplica połączona z domem zakonnym, drewniane zabudowania czworobocznego gumna oraz starodrzewie. Zabytkowe obiekty należy chronić i konserwować przy maksymalnym zachowaniu zabytkowej substancji. Wymagane jest zachowanie niezabudowanego pasa terenu od budynków do drogi głównej z Czarnej do Woli Małej, co pozwoli na ekspozycję widokową zespołu.

STREFA A4

Obejmuje zespół budynków dawnego Zarządu Lasów Ordynacji Potockich. W skład zespołu wchodzi: drewniany budynek dawnej Dyrekcji Lasów, budynek Nadleśnictwa – drewniany, suszarnia nasion – drewniana, drewniany budynek gospodarczy, d. Kancelaria i mieszkanie Nadleśniczego – obiekt murowany, dwie murowane piwnice, starodrzewie wokół budynków oraz pozostałości alei wzdłuż drogi (dęby, lipy). W obrębie zespołu znajduje się również figura przydrożna w kształcie słupa z rzeźbą św. Józefa oraz szereg współczesnych, szpecących zabudowań magazynowych, warsztatowych i mieszkalnych. Zabytkowe obiekty zespołu reprezentują duże walory architektoniczne i krajobrazowe, w związku z powyższym należy je zachować i remontować z maksymalnym zachowaniem zabytkowej substancji. Starodrzew znajdujący się w obrębie zespołu i wzdłuż drogi należy konserwować z uwzględnieniem odpowiedniego kształtowania, które pozwoli skomponować widoki na obiekty zespołu. Obszar po zachodniej stronie drogi obejmujący drewniane budynki Adiunktówki, suszarni nasion, murowany kolumnowy dworek oraz obszar po stronie wschodniej drogi obejmujący drewniany budynek dawnej Dyrekcji Lasów zostały wpisane do rejestru zabytków decyzją A 962/76.

6.2.3. STREFA „B” - OCHRONY ZACHOWANYCH ELEMENTÓW ZABYTKOWYCH

Strefa ta obejmuje tereny, na których położone są zabytkowe zespoły zabudowy o zróżnicowanej wartości kulturowej oraz obszary usytuowane w sąsiedztwie zabytkowych założeń objętych strefą pełnej ochrony konserwatorskiej, z zabudową o wartościach kulturowych, która częściowo uległa likwidacji lub zniekształceniu, a znajdujące się na tym terenie obiekty współczesne nadają mu zróżnicowany charakter. W strefie tej obowiązuje wymóg zachowania istniejących elementów o wartościach kulturowych i dostosowania nowej zabudowy do historycznej kompozycji. Działania te należy uzgadniać ze służbą konserwatorską.

STREFA B1

Obejmuje zespół dawnego zespołu dworskiego w Krzemienicy. W skład zespołu wchodzi: murowane budynki folwarczne – stodoła, stajnia i kuźnia, drewniana kapliczka przy drodze do Bażantarni oraz starodrzewie (lipy, modrzewie, jesiony, klony, osiki, dęby). Wymienione obiekty należy zachować, remontować i adoptować do nowych funkcji z zachowaniem bryły, wystroju i formy dachu. Zalecane pokrycie z dachówki ceramicznej lub materiałów dachówkopodobnych. Należy zachować i konserwować zabytkowe starodrzewie. Wskazane jest zagospodarowanie terenu pod park rozrywki i rekreacji. Funkcja jest szczególnie uzasadniona z uwagi na sąsiedztwo szkoły i przedszkola oraz centralne położenie w środku wsi przy drodze do Łańcuta. Niewskazane jest lokalizowanie na terenie nowych obiektów kubaturowych.

STREFA B2

Obejmuje zespół starego cmentarza w Krzemienicy. W skład zespołu wchodzi: cmentarz ze starymi nagrobkami i starodrzewem, droga dojazdowa usytuowana w wąwozie porośniętym drzewami, zabudowa wiejska – d. karczma, poczta, domy drewniane. Cmentarz należy uporządkować, objąć stałą opieką oraz ogrodzić. Zabytkowe nagrobki oraz starodrzewie winny być konserwowane. Zaleca się usunięcie samosiejek. Terenu pomiędzy cmentarzem, a drogą przez wieś nie należy dogęszczać nową zabudową z uwagi na ekspozycję cmentarza oraz usytuowanie w sąsiedztwie wąwozu utrzymywanego korzeniami drzew.

STREFA B3

Obejmuje obszar starego cmentarza w Medyni Głogowskiej. W skład zespołu wchodzi: zabytkowe nagrobki z XIX wieku oraz starodrzewie. Cmentarz należy objąć stałą opieką i ogrodzić. Nagrobki oraz starodrzewie należy konserwować. Zaleca się usunięcie samosiejek. Terenu w obrębie strefy nie należy dogęszczać nową zabudową.

STREFA B4

Obejmuje zespół Kościoła w Medyni Głogowskiej. W skład zespołu wchodzi: kościół murowany, drewniane budynki starej plebani i wikarówki, stajnia plebańska oraz starodrzewie (lipy, dęby, jesiony). Zabytkowe budynki starej plebani i wikarówki należy zachować i konserwować. Wymagane jest przywrócenie obiektom ich pierwotnego wyglądu, zniekształconego poprzez nałożenie współczesnych tynków oraz pokrycia z blachy. Szczególną opieką należy objąć doskonale zachowany ogród plebański z pięknymi okazami starodrzewia i zachowanym żywopłotem grabowym.

STREFA B5

Obejmuje pozostałości zespołu folwarcznego Ordynacji Potockich w Krzemienicy. W skład zespołu wchodzi: d. rządówka, owczarnia i stajnia oraz starodrzewie. Wymienione obiekty zabytkowe uległy dużym przekształceniom podczas prac remontowych prowadzonych w okresie powojennym. W przypadku prowadzenia prac remontowych i adaptacyjnych należy dążyć do przywrócenia pierwotnego wystroju architektonicznego obiektów. Wymagane jest zachowanie i konserwacja starodrzewia znajdującego się w obrębie zespołu.

STREFA B6

Obejmuje fragment dawnego zespołu Zarządu Lasów Ordynacji Potockich. Na wyznaczonym strefą terenie znajduje się zabytkowy drewniany budynek dawnego biura i mieszkanie kontrolera – obecnie mieszkania pracowników PGL. Zaleca się wpisanie zabytkowego obiektu do rejestru zabytków. W obrębie strefy nie należy wprowadzać nowej zabudowy.

6.2.4. STREFA E – EKSPOZYCJI WIDOKOWEJ ZABYTKOWYCH ZESPOŁÓW ZABUDOWY

Strefa ta obejmuje tereny stanowiące zabezpieczenie właściwego eksponowania zespołów i obiektów zabytkowych. Ochrona konserwatorska w tej strefie polega przede wszystkim na zakazie wznoszenia obiektów kubaturowych mogących zniekształcić ekspozycję zespołów zabytkowych.

STREFA E1

Obejmuje obszar ekspozycji widokowej na kościół parafialny w Medyni Głogowskiej. Oznaczony obszar ekspozycji kościoła z drogi głównej przez wieś oraz drogi do Zalesia winien pozostać niezabudowany.

STREFA E 2

Obejmuje obszar ekspozycji widokowej leśniczówki w Czarnej z drogi przez wieś i drogi w kierunku Rakszawy. Teren oznaczony strefą należy pozostawić niezabudowanym za wyjątkiem kontynuacji zabudowy mieszkaniowej przy drodze poprzecznej w południowej części strefy. Maksymalną wysokość zabudowy ustala się na 8 m do szczytu kalenicy.

STREFA E 3

Obejmuje obszar ekspozycji widokowej budynku dawnej Dyrekcji Lasów Ordynacji Potockich. Obecnie teren zabudowany jest współczesnymi obiektami przemysłowymi. Teren wymaga uporządkowania przestrzennego na podstawie analizy krajobrazowej.

6.2.5. STREFA „K” - OCHRONY KRAJOBRAZU KULTUROWEGO

Strefa ta obejmuje obszary bezpośrednio związane z układem historycznym, znajdujące się w jego otoczeniu. Działalność konserwatorska w tej strefie winna zmierzać do zachowania bądź częściowego odtworzenia elementów krajobrazu urządzonego. Dla obszaru gminy wyznaczono strefy K obejmujące tereny krajobrazu kulturowego utworzonego integralnie z interesującym krajobrazem naturalnym powiązanego przeważnie z układem ruralistycznym. Zabrania się lokalizacji na obszarze strefy obiektów o dużej kubaturze, funkcji szkodliwej dla środowiska i dysharmonizujących z tradycyjną zabudową i naturalnym otoczeniem. Nowa zabudowa winna być lokalizowana na historycznie zagospodarowanym terenie, zgodnie z wytycznymi do ochrony układów ruralistycznych. Winna być zachowana naturalna rzeźba terenu z ukształtowanymi jarami, wąwozami, w których często płyną ciekły wodne oraz naturalne zadrzewienie wąwozów i wzdłuż cieków wodnych. Tereny te w niewielkim stopniu skażone współczesną zabudową należy chronić przed przekształceniami oraz wykorzystać pod działalność turystyczno-wypoczynkową. Na terenie Gminy Czarna wyznacza się trzy strefy ochrony krajobrazu.

STREFA K1

Obejmuje obszary wsi: Medynia Łańcucka, Medynia Głogowska, Pogwizdów i Zalesie. Na południu granica strefy biegnie wzdłuż Doliny Wisłoka, na wschodzie i zachodzie po granicy obszarów leśnych, na północy po granicy wsi. Obejmuje tereny zabudowane wsi wraz z układem łańcuchowym pól oraz układem komunikacyjnym.

STREFA K2

Obejmuje obszar Doliny Wisłoka i położonych w jej sąsiedztwie wsi: Wola Mała, Czarna, Dąbrówki. Na północy granica strefy biegnie wzdłuż linii kolejowej i granicy gminy, na wschodzie i zachodzie po granicy gminy, na północy po granicy obszarów leśnych i granicy gminy. Obejmuje tereny wzdłuż Doliny Wisłoka i Starego Wisłoczyska oraz zabudowę wsi wraz z układem łańcuchowym pól i układem komunikacyjnym.

STREFA K3

Obejmuje obszar wsi Krzemienica. Na południu granica strefy biegnie wzdłuż drogi E-4 i granicy gminy, na zachodzie i wschodzie po granicy gminy, na północy wzdłuż linii kolejowej. Obejmuje tereny zabudowy wsi wraz z układem łańcuchowym pól oraz układem drożnym.

6.2.6. UKŁADY RURALISTYCZNE WRAZ Z ZABYTKOWĄ ZABUDOWĄ, KAPLICZKAMI, FIGURAMI, POMNIKAMI

Układy ruralistyczne obejmują historyczne układy planistyczne wsi. Na obszarach tych nowa zabudowa może być lokalizowana. Wskazane jest maksymalne zachowanie istniejących już układów działek, bez dalszego ich dzielenia (tereny te obecnie są już przeinwestowane). Wytoczne do nowej zabudowy oraz remontów istniejącej winny być wydawane przez gminne służby budowlane. Powinny one uwzględniać następujące wymogi konserwatorskie:

- nowe obiekty winny bryłą, wysokością, detalem i kształtem symetrycznych, wysokich dachów nawiązywać do historycznych rozwiązań architektonicznych, (najwłaściwsze są obiekty parterowe o rzucie wydłużonego prostokąta),
- układ zabudowy na działce powinien wynikać z historycznego układu zabudowy wiejskiej,
- zaleca się utrzymanie istniejącej drewnianej zabudowy, kwalifikującej się do zachowania ze względu na stan techniczny, poprzez remont i adaptację dla współczesnych potrzeb, przy zachowaniu ogólnego charakteru architektury obiektu, tj. bryły, wysokości, kształtu dachu, detalu architektonicznego,
- podczas remontów obiektów dysharmonizujących z historyczną zabudową należy dokonywać ich korekty estetycznej np. poprzez wprowadzenie tradycyjnej formy dachu,
- jako pokrycie dachu należy stosować dachówkę ceramiczną lub inny materiał imitujący ją formą i kolorem,
- wymagane jest pozostawienie niezabudowanych tzw. Na wsi, usytuowanych wzdłuż dolin rzecznych, zlokalizowanych przeważnie w środkowej części wsi. Tereny te pozostały do naszych czasów niezabudowane z uwagi na ich zalewowy charakter.

Zastosowanie się do w/w wymogów a w szczególności zastosowanie wysokich symetrycznych dachów krytych odpowiednim materiałem o barwie dachówki ceramicznej pozwoli w perspektywie kilkudziesięciu lat zaakcentować historyczny układ planistyczny wsi oraz nada estetyczny wygląd tej zabudowie poprzez likwidację szpecącej architektury. Ochroną należy objąć kapliczki i krzyże przydrożne, które posiadają duże walory artystyczne i historyczne. Niezbędna jest bieżąca kontrola władz gminy i konsultacje ze służbą konserwatorską przy każdorazowym podejmowaniu działań renowacyjnych tych obiektów. Zabytkowe obiekty architektury i inne obiekty nieomawiane powyżej, niepołożone w strefach ochrony konserwatorskiej a figurujące w „Spisie zabytków architektury Gminy Czarna” (wykaz załączony do niniejszego opracowania) również podlegają ochronie konserwatorskiej. Stąd wszelkie prace remontowo-budowlane związane z ich ewentualną rozbudową i nadbudową, modernizacją, adaptacją i zmianą przeznaczenia winny być poprzedzone zgodą na nie Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków. Ze stanowiska konserwatorskiego wskazana jest też ochrona tradycyjnej, drewnianej zabudowy wiejskiej, tak mieszkalnej jak i gospodarczej, szczególnie będącej w dobrym stanie technicznym i położonej w strefach ochrony układów ruralistycznych. Należy remontować zgodnie z określonymi zasadami. Dopuszcza się adaptację poddaszy na cele mieszkalne.

6.2.7. PUNKTY, OSIE I CIĄGI WIDOKOWE

Ustala się 24 punkty, osie i ciągi widokowe. W ich zasięgu nie należy wprowadzać nowej zabudowy poza istniejącym zainwestowaniem oraz nasadzeń wysokimi drzewami i krzewami mogącymi przysłonić wgląd na zabytkowe obszary, obiekty i panoramy widokowe. Poza obszarem już zainwestowanym na dalszym planie widokowym wyjątkowo dopuszcza się możliwość lokalizacji obiektów parterowych, o małej kubaturze, z dachami tradycyjnymi 2- lub 4-spadowymi, symetrycznymi, pokrytymi dachówką ceramiczną lub materiałem dachówko podobnym. Budynki o dużej powierzchni zabudowy oraz wysokości wymagają uzgodnienia ze Służbą Ochrony Zabytków.

NAJWAŻNIEJSZE PUNKTY, OSIE I CIĄGI WIDOKOWE NA TERENIE GMINY CZARNA

Lp.	Lokalizacja	Widok w kierunku
-----	-------------	------------------

1	Punkt widokowy w Pogwizdowie z drogi polnej do lasu Cisowiec	na zabudowę Medyni Głogowskiej i Pogwizdowa
2	Oś widokowa ze skrzyżowania dróg w Medyni Głogowskiej	na kościół parafialny w Medyni Głogowskiej
3	Oś widokowa z drogi głównej przez Medynię Głogowską	na kościół parafialny w Medyni Głogowskiej
4	Ciąg widokowy z drogi polnej od kościoła parafialnego do drogi głównej przez Medynię Głogowską	na zabudowę Medyni Głogowskiej i Łańcuckiej oraz Dolinę Wisłoka.
5	Punkt widokowy ze wzgórza z kapliczką w Medyni Głogowskiej (nieдалеко kościoła parafialnego)	na zabudowę Medyni i Zalesia oraz Dolinę Wisłoka
6	Ciąg widokowy z drogi Zalesie-Medynia Głogowska	na zabudowę Medyni Łańcuckiej
7	Oś widokowa z drogi Zalesie-Medynia Głogowska	na kościół parafialny w Medyni Głogowskiej
8	Ciąg widokowy z drogi Zalesie- Medynia Głogowska	na zabudowę Zalesia
9	Oś widokowa w Czarnej z drogi od leśniczówki do przysiółka Podgórz	na kościół parafialny w Czarnej.
10	Oś widokowa z drogi głównej przez Czarną	na kościół parafialny
11	Oś widokowa z drogi głównej przez Czarną (za mostem)	na kościół parafialny
12	Ciąg widokowy z drogi głównej przez Czarną	na zabudowę Czarnej oraz przysiółków Kołki oraz Podgórz.
13	Punkt widokowy z drogi polnej w Woli Małej	na zabudowę Woli Małej, Czarnej, Dąbrówek oraz Dolinę Wisłoka.
14	Oś widokowa z drogi Czarna-Dąbrówki	na kościół parafialny w Dąbrówkach
15	Oś widokowa z drogi Łańcut-Dąbrówki (na moście)	na kościół parafialny w Dąbrówkach.
16	Punkt widokowy z drogi głównej Dąbrówki-Wola Dalsza (na granicy wsi)	na zabudowę Woli Dalszej i Dolinę Wisłoka.
17	Ciąg widokowy z drogi głównej Czarna-Wola Mała	na zespół zabudowy Domu Zakonnego Sióstr Służebniczek Starowiejskich oraz Stare Wisłoczysko
18	Punkt widokowy z drogi polnej w Krzemienicy	na Bażantarnie w Krzemienicy i Strażowie oraz zabudowę Strażowa
19	Punkt widokowy z drogi polnej przy starym cmentarzu w Krzemienicy	na zabudowę Krzemienicy
20	Oś widokowa z drogi polnej w Woli Małej	na kościół parafialny w Dąbrówkach
21	Ciąg widokowy z drogi głównej Zalesie-Węgliska	na zabudowę Zalesia i Dolinę Wisłoka.
22	Punkt widokowy z drogi Łańcut –Czarna	na zabudowę Łańcuta
23	Punkt widokowy z drogi Łańcut-Krzemienica	na zabudowę Łańcuta
24	Punkt widokowy z drogi Krzemienica Kraczkowa	w kierunku wschodnim na Łańcut i południowym na Kraczkową

6.2.8. OBIEKTY DYSHARMONIZUJĄCE Z OTOCZENIEM

Na terenie gminy, w jej poszczególnych miejscowościach zarówno na obszarach objętych ochroną konserwatorską jak i na pozostałych terenach powstało w ostatnich 30-stu latach wiele

obiektów dysharmonizujących z dotychczasową, tradycyjną architekturą, niewkomponowanych w otaczający je krajobraz.

W czasie najbliższego remontu, aby dostosować ją do tradycyjnych rozwiązań (m.in. poprzez przykrycie ich symetrycznymi dachami połaciowymi zastosowanie odpowiedniego detalu architektonicznego, podziałów elewacji i odpowiedniej jej kolorystyki). W przypadku, gdy taka korekta jest niemożliwa do wykonania (istniejący, nietradycyjny dach, zbyt duża kubatura) należy zasłonić je wysoką zielenią.

6.2.9. CMENTARZE

Na obszarze Gminy Czarna obejmuje się ochroną wszystkie cmentarze, gdyż stanowią one wraz z towarzyszącymi im zadrzewieniami znaczący pozytywny element krajobrazu oraz istotną wartość kulturową poszczególnych wsi. Krajobraz wiejskich cmentarzy zmienił się w ciągu kilkudziesięciu lat; zniknęły drewniane i żeliwne krzyże, kostnice, usunięto starodrzew, którym obsadzone były aleje i granice. Z tych względów konieczne jest objęcie ochroną konserwatorską całych cmentarzy oraz wybranych kwater, posiadających nagrobki o wartościach artystycznych, historycznych, kaplice grobowe, kostnice oraz starodrzew, jako wyodrębniona zabytkowa część, z pozostawieniem pozostałego terenu do dalszego użytkowania (pochówki). Administratorzy tych nekropolii winni zwrócić uwagę, aby nowych miejsc grzebalnych nie pozyskiwano kosztem likwidacji starych nagrobków, Dążyć należy do zachowania dawnego układu przestrzennego cmentarzy oraz harmonijnego powiązania starej zabytkowej części z nową. Nagrobki zabytkowe, pozbawione opieki, należy zabezpieczyć przed dalszym niszczeniem.

Szczególne ochroną na terenie Gminy Czarna należy objąć stare, opuszczone cmentarze w Krzemienicy i Medyni Głogowskiej objęte strefami ochrony konserwatorskiej B2 i B3.

Cmentarzom towarzyszy również starodrzew, który podkreśla i uczytelnia jego rolę w krajobrazie gminy. Na terenie gminy znajdują się jeszcze cmentarze choleryczne, które powinny być zachowane i oznakowane.

6.2.10. RZEŻBA TERENU, SKARPY, CIEKI WODNE, ZIELEŃ

Bogato ukształtowaną rzeźbę terenu w południowej części gminy należy pozostawić w stanie niezmienionym, unikając już na etapie planowania takich decyzji lokalizacyjnych, które mogłyby dopuszczać niwelację ciekawie usytuowanych w krajobrazie skarp.

W stosunku do wszystkich cieków wodnych, rowów i skarp w granicach opracowania przyjęto zasadę:

- należy udrożnić ciek a zwłaszcza Stare Wisłoczysko,
- po zabezpieczeniu brzegów powinny one pozostać w postaci odkrytej,
- celem ich ewentualnej regulacji powinno być zahamowanie odpływu wód powierzchniowych oraz wzbogacanie układów poprzez budowę jazów i małych zbiorników.

Natomiast w stosunku do zieleni na terenie Gminy Czarna należy przyjąć nadrzędną zasadę, że należy zdecydowanie chronić obecnie istniejącą oraz dążyć do jej uzupełnienia, zwłaszcza w niektórych częściach gminy, gdzie w połowie XVIII wieku znajdowały się zwarte kompleksy leśne. Ochroną należy objąć także kręte trasy cieków wodnych i nadbrzeżne zadrzewienia.

6.2.11. POSTULATY KONSERWATORSKIE

W nawiązaniu do dotychczasowych ustaleń zawartych w wytycznych konserwatorskich i danych historycznych zawartych w różnych opracowaniach oraz znanych z wizji lokalnej

w poszczególnych miejscowościach gminy, należy wziąć pod uwagę także inne zagadnienia przy opracowaniu studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego oraz miejscowych planach zagospodarowania przestrzennego.

Należy zadbać o to, by znajdujące się na terenie gminy liczne kapliczki, krzyże przydrożne, mogiły pojedyncze i zbiorowe oraz pomniki, obeliski i tablice pamiątkowe zostały otoczone opieką oraz odpowiednio wyeksponowane, jako charakterystyczne ślady historii tego terenu. Dotyczy ta uwaga całego obszaru gminy.

Także ważne wydarzenia z dziejów poszczególnych miejscowości oraz związane z wybitnymi postaciami z terenu gminy powinny zostać w odpowiedni sposób upamiętnione. Przy nadawaniu nazw nowym jednostkom osiedleńczym należy brać pod uwagę historyczne nazwy odnotowane w dokumentach i starych planach oraz utrwalone w miejscowej tradycji.

7. KIERUNKI ROZWOJU I PRZEKSZTAŁCENIE STRUKTURY FUNKCJONALNO-PRZESTRZENNEJ UKŁADU KOMUNIKACYJNEGO I INFRASTRUKTURY TECHNICZNEJ GMINY

7.1 KIERUNKI ROZWOJU I PRZEKSZTAŁCENIE STRUKTURY FUNKCJONALNO-PRZESTRZENNEJ

7.1.1. PRZESŁANKI KSZTAŁTOWANIA STRUKTURY FUNKCJONALNO – PRZESTRZENNEJ

Tradycyjną funkcją terenów wiejskich była funkcja rolnicza. W wyniku postępujących procesów urbanizacji oraz czynników ekonomicznych (nieopłacalność produkcji rolnej i hodowli) oraz społecznych (degradacja rangi zawodu rolnika) spowodowały generalną zmianę funkcji Gminy Czarna z rolno – osadniczej na usługowo – osadniczą.

Układ przestrzenny gminy opiera się o istniejące jednostki osadnicze:

- miejscowość Czarna, która w strukturze sieci osadniczej jest ośrodkiem gminnym,
- miejscowość Krzemienica położona w południowo – zachodniej części gminy,
- miejscowości Medynia Głogowska, Medynia Łańcucka Pogwizdów i Zalesie położone w północno – zachodniej części gminy,
- miejscowości Wola Mała i Dąbrówki położone w północno – wschodniej części gminy.

Gmina będzie oferować tereny budowlane z przeznaczeniem pod budownictwo mieszkaniowo – usługowe i rekreacyjno – wypoczynkowe. Atrakcją dla mieszkańców i potencjalnych inwestorów będą szczególnie:

- nieprzeciętne walory krajobrazowe,
- dobry stan środowiska przyrodniczego,
- szeroko rozwinięta sfera usług podstawowych,
- wysokie standardy zamieszkiwania i przebywania,
- gwarancja spokoju i bezpieczeństwa.

W Studium opracowano trzy wersje prognozy demograficznej do 2015 r. Według najbardziej optymistycznej prognozy w 2015 r. w gminie Czarna mieszkać będzie 12.785 osób.

PROGNOZY DEMOGRAFICZNE GMINY CZARNA

Rok	Liczba ludności		
	Wersja 1	Wersja 2	Wersja 3
2000	10 698	10 708	10 738
2005	11 096	11 156	11 350
2010	11 420	11 662	12 030
2015	11 696	12 218	12 785

7.1.2. STRUKTURA FUNKCJONALNO – PRZESTRZENNA GMINY

Studium Uwarunkowań i Kierunków Zagospodarowania Przestrzennego Gminy Czarna jest dokumentem planistycznym, który kształtuje strukturę funkcjonalno – przestrzenną Gminy Czarna, jako fragmentu większego obszaru w nawiązaniu do zagospodarowania terenów

przyległych. Wiodącą ideą rozwoju i przestrzennego zagospodarowania będzie wielofunkcyjność obszaru jako optymalna droga do racjonalnego gospodarowania jego zasobami zgodnie z zasadą zrównoważonego rozwoju i przyspieszonej redukcji opóźnienia cywilizacyjnego znacznej jego części. Dla południowej części Gminy Czarna obejmującej miejscowości Krzemienica zaproponowano model rozwoju opartego na istniejącej drodze krajowej E-4 z systemem dróg poprzecznych tworzących łącznie podstawowy ruszt komunikacji obszaru metropolitalnego rozwijającej się aglomeracji rzeszowskiej a konkretnie jej odcinka Rzeszów – Łańcut. Rozwój przestrzenny miejscowości Czarna i podstawowych jednostek osadniczych gminy planuje się w wielkościach wynikających z przyjętej optymistycznej wersji prognozy demograficznej przy jednoczesnym zdefiniowaniu progowych wielkości tego rozwoju.

7.1.3. GŁÓWNE KIERUNKI ZAGOSPODAROWANIA W PODSTAWOWYCH OBSZARACH FUNKCJONALNYCH

Gmina Czarna to w perspektywie kilkunastu lat wielofunkcyjny zespół jednostek osadniczych wyposażonych w kompletną infrastrukturę społeczną. Obok nowych terenów mieszkalnictwa pojawiają się zespoły zabudowy usługowej. Czynnikiem generującym rozwój przestrzenny będzie rozbudowa systemu komunikacyjnego i infrastruktury technicznej. Gospodarka nieruchomościami oraz rozwój budownictwa wpłyną z kolei na wzrost zamożności mieszkańców.

Rozwój i przekształcenia struktury przestrzennej gminy obejmują:

- obszary leśne i ośrodki produkcji leśnej,
- obszary rolniczej przestrzeni produkcyjnej,
- obszary zabudowane i obszary, które mogą być przeznaczone pod zabudowę mieszkaniowo - usługową,
- obszary zabudowane i obszary, które mogą być przeznaczone pod usługi publiczne,
- obszary zabudowane i obszary, które mogą być przeznaczone pod usługi komercyjne,
- tereny cmentarzy,
- tereny, które mogą być przeznaczone pod ośrodki sportu, turystyki i rekreacji,
- tereny komunikacji,
- tereny urządzeń infrastruktury technicznej.

Obszary leśne

Obszary leśne, oznaczone na rysunku symbolem RL, obejmują lasy istniejące i grunty leśne. Wszystkie lasy na terenie gminy, bez względu na stan własności, zaliczone są do ochronnych obszarów leśnych miasta Rzeszowa. Obowiązuje w nich zakaz realizacji budynków i budowli, z wyjątkiem służących gospodarce leśnej, obronności ochronie zdrowia, oraz wypoczynkowi i obsłudze turystów. Wszelkie działania na terenie lasu, w tym dotyczące zagospodarowania turystycznego, muszą odbywać się zgodnie z wytycznymi zawartymi w planach urządzenia gospodarstwa leśnego. Jediną dopuszczalną formą turystyki w lasach jest forma wędrowna. Obszary ośrodków produkcji leśnej, oznaczone na rysunku symbolem RLO, obejmują tereny istniejące zainwestowane jako ośrodki produkcji leśnej z możliwością ich dalszej rozbudowy bez pogarszania stanu środowiska przyrodniczego.

Obszary rolniczej przestrzeni produkcyjnej

Obszary rolniczej przestrzeni produkcyjnej obejmują tereny oznaczone na rysunku symbolami:

RP obszary gruntów rolnych bez prawa zabudowy stanowiące kompleksy gruntów ornych i użytków zielonych o wysokich wartościach bonitacyjnych w zasadzie pozbawione istniejącej zabudowy i na których nie należy lokalizować nowej zabudowy za wyjątkiem uzupełnienia, przebudowy i modernizacji istniejącej zabudowy a także obiektów związanych z produkcją rolną oraz elementów układu komunikacyjnego i infrastruktury technicznej oraz obszary wyłączone z zabudowy stanowiące kompleksy gruntów ornych i użytków zielonych o niskich wartościach bonitacyjnych leżące w terenach osuwiskowych

- bądź narażonych na erozję w zasadzie pozbawione istniejącej zabudowy z przewagą terenów wskazanych do zalesienia,
- RO obszary stanowiące grunty rolne położone w najbliższym sąsiedztwie istniejącej i planowanej zabudowy stanowiące naturalną rezerwę perspektywiczną rozwoju terenów mieszkaniowych, usługowych i rekreacyjnych,
- RM obszary oznaczone symbolem RM z możliwością ograniczonej zabudowy pensjonatowej i rezydencjonalnej na działkach min. 25 a zagospodarowanych ekstensywnie z bezwzględny zapewnieniem sprostania przepisom szczególnym w zakresie ochrony środowiska przyrodniczego, kulturowego i krajobrazu, gruntów rolnych i leśnych,

W kompleksach obszarów rolniczej przestrzeni produkcyjnej znajdują się:

- obszary zadrzewień śródpolnych,
- obszary z możliwością eksploatacji surowców mineralnych.

Dopuszcza się powierzchniową eksploatację surowców mineralnych stanowiących bogactwo tej ziemi i jej wnętrza pod warunkiem spełnienia wymogów wynikających z przepisów szczególnych w zakresie ochrony środowiska przyrodniczego, kulturowego i krajobrazu, gruntów rolnych i leśnych dotyczących okresów przygotowania, eksploatacji i rekultywacji terenów poeksploatacyjnych. Tereny te stanowią obszary strategiczne gminy; z uwagi na istniejące uwarunkowania wymagają sporządzenia planu miejscowego. Dopuszcza się prowadzenie prac geologiczno – wiertniczych na terenie gminy mających na celu poszukiwanie i rozpoznawanie złóż ropy naftowej i gazu ziemnego na podstawie posiadanych koncesji udzielonych przez ministra właściwego ds. ochrony środowiska i zasobów naturalnych.

Obszary zabudowane i obszary, które mogą być przeznaczone pod zabudowę mieszkaniową i mieszkaniowo - usługową

Obszary zabudowane i obszary, które mogą być przeznaczone pod zabudowę oznaczone na rysunku symbolem M, obejmują tereny już zabudowane i mogące być przeznaczone w miejscowych planach zagospodarowania przestrzennego pod realizację zabudowy mieszkaniowej, mieszkaniowo - usługowej wraz z drogami, parkingami, garażami, zielenią towarzyszącą i niezbędną infrastrukturą techniczną przy zachowaniu warunków wynikających z przepisów szczególnych, ochrony środowiska przyrodniczego, kulturowego i krajobrazu. Uciążliwość usług nie może wykraczać poza granice działki i powodować pogorszenia stanu środowiska. Wejście na zupełnie nowe tereny wymaga sporządzenia planu miejscowego. W ramach obszarów znajdują się tereny wymagające przekształceń lub rehabilitacji zgodnie z wytycznymi konserwatorskimi.

Ustalenia szczegółowe dla poszczególnych obszarów:

1. Obszary zabudowy mieszkaniowej oznaczone na rysunku Studium symbolami **M₁** i **M₂**:
Główne funkcje i kierunki zagospodarowania przestrzennego obszarów:
 - Tereny zabudowane i wskazane pod zabudowę mieszkaniową jednorodzinną, w której dopuszcza się lokalizowanie:
 - zabudowy usługowej komercyjnej o charakterze podstawowym z wykluczeniem: wielkopowierzchniowych obiektów handlowych o powierzchni sprzedaży powyżej 2000 m², inwestycji mogących znacząco oddziaływać na środowisko, a także kolidujących z zabudową mieszkaniową pod względem funkcji, skali i formy, w tym stacji paliw, stacji bazowych telefonii komórkowych;
 - dróg publicznych klasy dojazdowej i lokalnej;
 - dróg wewnętrznych, parkingów, garaży, zieleni urządzonej, infrastruktury technicznej;
 - Budowa i rozbudowa sieci infrastruktury technicznej;
 - Budowa i rozbudowa lokalnego układu komunikacji kołowej i pieszej do obsługi działek budowlanych w granicach obszaru;
 - Nakazuje się realizację zabudowy o gabarytach i formie oraz układzie zgodnym z warunkami i tradycją lokalną – zgodnie z niżej podanymi parametrami i wskaźnikami dotyczącymi kształtowania zabudowy;
 - Nakazuje się kontynuację systemu zieleni urządzonej wzdłuż cieków wodnych;
 - Nakazuje się lokalizację systemu ścieżek rowerowych wzdłuż dróg publicznych;
 - Dopuszcza się przekształcanie za pomocą podziałów istniejących układów własnościowych w zakresie projektowanej funkcji.

Parametry i wskaźniki urbanistyczne:

- maksymalna intensywność zabudowy 0,5;

- minimalny udział powierzchni biologicznie czynnej (PBC) nie mniej niż 30 % terenu działki budowlanej;
- przy kształtowaniu linii zabudowy należy ustalić odległość nieprzekraczalnej lub/i obowiązującej linii zabudowy od dróg publicznych;
- maksymalna wysokość zabudowy dwie kondygnacje nadziemne, nie wyżej jak 10 m dla zabudowy jednorodzinnej i zabudowy usługowej;
- dachy dwu lub wielospadowe o nachyleniu połaci od 30° do 45°;
- parkowanie pojazdów winno być zabezpieczone na działkach własnych;
- maksymalnie 10 miejsc postojowych na wydzielonym parkingu.]²

Obszary zabudowane i obszary, które mogą być przeznaczone pod usługi publiczne

Obszary zabudowane i obszary, które mogą być przeznaczone pod usługi publiczne, oznaczone symbolem U, obejmują tereny zainwestowane i obszary, które mogą być przeznaczone w miejscowych planach zagospodarowania przestrzennego pod lokalizację i perspektywiczny rozwój usług publicznych zgodnie z potrzebami rozwojowymi obsługiwanych jednostek osadniczych np. kultury, oświaty, zdrowia. Generalne wskazanie na określone przeznaczenie terenu w miejscowych planach zagospodarowania przestrzennego, rozumiane jako dominująca funkcja terenu, nie wyklucza adaptacji istniejącego zainwestowania czy lokalizacji nowych obiektów zabudowy mieszkaniowej pod warunkiem analizy aktualnych i perspektywicznych potrzeb terenowych.

Ustalenia szczegółowe dla poszczególnych obszarów:

1. Obszary lokalizacji usług publicznych z dopuszczeniem usług komercyjnych nie przekraczających 50% terenu przeznaczonego pod zabudowę, oznaczone na rysunku Studium symbolami U^P_1 i U^P_2 :

Główne funkcje i kierunki zagospodarowania przestrzennego obszarów:

- Obszary wskazane pod lokalizację usług publicznych, w tym:
 - usługi oświaty,
 - usługi kultury,
 - usługi zdrowia,
 - usługi administracji publicznej,
 - targowisko
 - zabudowa usługowa
 - zabudowę usługową wraz z obiektami i urządzeniami służącymi realizacji celów publicznych oraz usługami komercyjnymi,
 - drogi publiczne klasy dojazdowej i lokalnej,
 - drogi wewnętrzne, parkingi, garaże, zielenią urządzone;
- Zakazuje się lokalizacji stacji bazowych telefonii komórkowej i stacji paliw;
- Zakaz lokalizacji inwestycji mogących zawsze znacząco oddziaływać na środowisko;
- Nakaz kształtowania zabudowy spójnej w gabarycie i formie oraz układzie dla całego obszaru U^P_1 i U^P_2 , tak by tworzyła harmonijny kompleks usług w zieleni urządzonej – zgodnie z niżej podanymi parametrami i wskaźnikami dotyczącymi kształtowania zabudowy;
- Dopuszcza się przekształcanie za pomocą podziałów istniejących układów własnościowych;
- Budowa i rozbudowa sieci infrastruktury technicznej;
- Budowa i rozbudowa lokalnego układu komunikacji kołowej i pieszej do obsługi działek budowlanych w granicach obszaru;
- Nakaz opracowania mpzp dla każdego z obszarów.

Parametry i wskaźniki urbanistyczne:

- maksymalna intensywność zabudowy 1,2;
- minimalny udział powierzchni biologicznie czynnej (PBC) nie mniej niż 30 % terenu działki budowlanej;
- przy kształtowaniu linii zabudowy należy ustalić odległość nieprzekraczalnej lub/i obowiązującej linii zabudowy od dróg publicznych;
- maksymalna wysokość zabudowy 16 m;
- dachy dwu lub wielospadowe o nachyleniu połaci od 25° do 45°, sposób kształtowania połaci dachowych harmonijny dla każdego z obszarów;
- maksymalnie 30 miejsc postojowych na wydzielonym parkingu naziemnym, dopuszcza się lokalizowanie parkingów podziemnych i wielopoziomowych.]²

Obszary zabudowane i obszary, które mogą być przeznaczone pod usługi komercyjne

Obszary szeroko rozumianych usług komercyjnych handlu, produkcji i rzemiosła, oznaczone symbolem U, obejmują tereny przeważnie niezabudowane, położone wzdłuż głównych istniejących i planowanych dróg, które mogą być w miejscowych planach zagospodarowania przestrzennego przeznaczone pod realizację wszelkiego rodzaju obiektów i zespołów usługowych. Tereny te stanowią w większości obszary strategiczne gminy.

Ustalenia szczegółowe dla poszczególnych obszarów:

1. Obszary lokalizacji usług komercyjnych oznaczone na rysunku Studium symbolami **U₁**, **U₂** i **U₃**:

Główne funkcje i kierunki zagospodarowania przestrzennego obszarów:

- Obszary wskazane pod lokalizację usług komercyjnych, w którym dopuszcza się lokalizację dróg publicznych klasy dojazdowej i lokalnej, dróg wewnętrznych, parkingów, garaży, zieleni urządzonej oraz infrastruktury technicznej;
- Zakazuje się lokalizacji stacji bazowych telefonii komórkowej;
- Zakaz lokalizacji inwestycji mogących zawsze znacząco oddziaływać na środowisko;
- Nakaz kształtowania zabudowy spójnej w gabarycie i formie oraz układzie dla całego obszaru U₁, U₂ i U₃, tak by tworzyła harmonijny kompleks usług;
- Nakazuje się kształtowania zabudowy w otoczeniu zieleni urządzonej – zgodnie z niżej podanymi parametrami i wskaźnikami dotyczącymi kształtowania zabudowy;;
- Dopuszcza się przekształcanie za pomocą podziałów istniejących układów własnościowych;
- Nakazuje się objęcie ochroną konserwatorską istniejącej kapliczki i starodrzewiu;
- Nakaz opracowania mpzp dla każdego z obszarów.

Parametry i wskaźniki urbanistyczne:

- maksymalna intensywność zabudowy 1,2;
- minimalny udział powierzchni biologicznie czynnej (PBC) nie mniej niż 30 % terenu działki budowlanej;
- przy kształtowaniu linii zabudowy należy ustalić odległość nieprzekraczalnej lub/i obowiązującej linii zabudowy od dróg publicznych;
- maksymalna wysokość zabudowy 12 m;
- dachy dwu lub wielospadowe o nachyleniu połaci od 25° do 45°, sposób kształtowania połaci dachowych harmonijny dla każdego z obszarów;
- maksymalnie 50 miejsc postojowych na wydzielonym parkingu naziemnym, dopuszcza się lokalizowanie parkingów podziemnych i wielopoziomych.¹²

Tereny cmentarzy

Tereny cmentarzy (oznaczone symbolem ZC) obejmują istniejące cmentarze przewidziane do utrzymania i znacznego poszerzenia wraz ze strefą sanitarną o szerokości 50 m. W ramach terenów lub ich sąsiedztwie dopuszcza się lokalizację parkingów o wielkościach zapewniających pełne potrzeby w tym zakresie.

Tereny, które mogą być przeznaczone pod ośrodki sportu, turystyki i rekreacji

Usługi sportu, turystyki i rekreacji, oznaczone na rysunku symbolem US oraz obejmują tereny, które mogą być użytkowane i przeznaczone na urządzenia i obiekty sportowe i rekreacyjne oraz związaną z nimi zabudowę kubaturową, zielen publiczną, drogi i parkingi oraz niezbędna infrastruktura techniczna przy zachowaniu warunków wynikających z przepisów szczególnych, ochrony środowiska przyrodniczego kulturowego i krajobrazu. Przewidziano ośrodki sportu i rekreacji w Czarnej, Krzemienicy, Pogwizdowie, Medyni Głogowskiej, Zalesiu oraz w Dąbrówkach. Ustalenie zasad zagospodarowania tych terenów wymaga sporządzenia miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego.

Ustalenia szczegółowe dla poszczególnych obszarów:

1. Obszary lokalizacji usług sportu i rekreacji oznaczone na rysunku Studium symbolami **US₁** i **US₂**:

Główne funkcje i kierunki zagospodarowania przestrzennego obszarów:

- Obszary wskazane pod lokalizację terenów sportu i rekreacji w zieleni urządzonej, w których dopuszcza się lokalizowanie:
 - zabudowy usługowej wraz z obiektami i urządzeniami służącymi realizacji celów publicznych oraz usługami komercyjnymi, z wykluczeniem obiektów handlowych o powierzchni sprzedaży powyżej 2000 m², inwestycji mogących znacząco oddziaływać na środowisko, a także sprzecznych z charakterem zabudowy związanej ze sportem i rekreacją pod względem funkcji i formy np. stacji paliw,
 - dróg publicznych klasy dojazdowej i lokalnej,
 - dróg wewnętrznych, parkingów, garaży, zieleni urządzonej,
 - infrastruktury technicznej;
- Zakazuje się lokalizacji stacji bazowych telefonii komórkowej;
- Nakaz kształtowania zabudowy spójnej w gabarycie i formie oraz układzie dla całego obszaru US₁ i US₂, tak by tworzyła harmonijny kompleks usług w zieleni urządzonej- zgodnie z niżej podanymi parametrami i wskaźnikami dotyczącymi kształtowania zabudowy;
- Nakazuje się realizację kompleksu zieleni urządzonej wzdłuż cieków wodnych;
- Dopuszcza się realizację na istniejących ciekach wodnych zbiorników o charakterze rekreacyjnym i retencyjnym;
- Dopuszcza się przekształcanie za pomocą podziałów istniejących układów własnościowych;
- Budowa i rozbudowa lokalnego układu komunikacji kołowej i pieszej do obsługi działek budowlanych w granicach obszaru;
- Nakaz opracowania mpzp dla każdego z obszarów.

Parametry i wskaźniki urbanistyczne:

- maksymalna intensywność zabudowy 1, 0 dla każdego z obszarów;
- minimalny udział powierzchni biologicznie czynnej (PBC) nie mniej niż 30 % terenu działki budowlanej;
- przy kształtowaniu linii zabudowy ustalić odległość nieprzekraczalnej lub/i obowiązującej linii zabudowy od dróg publicznych;
- maksymalna wysokość zabudowy 20 m;
- sposób kształtowania połączeń dachowych jednolity dla obszarów US₁ i US₂;
- maksymalnie 100 miejsc postojowych na wydzielonym parkingu naziemnym, dopuszcza się lokalizowanie parkingów podziemnych.]²

Tereny komunikacji

Tereny komunikacji kolejowej i drogowej, oznaczone symbolami KK, KDA KDK, KDW KDP i KDG obejmują podstawowe istniejące i projektowane elementy układu komunikacyjnego na obszarze gminy, którego elementy zostały sprecyzowane w rozdziale 7 niniejszego tekstu. Ustalenie zasad zagospodarowania tych terenów wymaga sporządzenia miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego.

Tereny urządzeń infrastruktury technicznej

Tereny urządzeń infrastruktury technicznej, oznaczone na symbolami EE, T, NO, NU, obejmują podstawowe obiekty infrastruktury technicznej obsługujące gminę, którego elementy zostały sprecyzowane w rozdziale 7 niniejszego tekstu. Ustalenie zasad zagospodarowania tych terenów wymaga sporządzenia miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego.

7.1.4. GŁÓWNE KIERUNKI ZAGOSPODAROWANIA W POSZCZEGÓLNYCH JEDNOSTKACH OSADNICZYCH

Główne kierunki zagospodarowania miejscowości Czarna

Wieś Czarna jako ośrodek gminny zamieszkuje aktualnie 1646 mieszkańców, w perspektywie około 2000 mieszkańców, maksymalna chłonność terenu 2500 mieszkańców. Miejscowość wykazuje stałe tendencje wzrostu mieszkańców i najbardziej dynamiczny rozwój potencjału gospodarczego. Wieś posiada wyposażenie w podstawową infrastrukturę społeczną i techniczną. Bariera rozwoju przestrzennego jest położenie centralnej części wsi na terenach zalewowych. Zmniejszenie zagrożeń powodziowych i ochrona terenów zabudowanych i rolnych wymaga zdecydowanych działań na szczeblu lokalnym i ponadlokalnym.

Dla zapewnienia dalszego rozwoju wymaga działań skierowanych na:

- podniesienie rangi kształtującego się usługowego ośrodka gminy i uzupełnienia go nowymi usługami,
- utrzymanie i rozwój istniejących podmiotów gospodarczych,
- wyznaczenie nowych terenów mieszkalnictwa i usług,
- rozbudowę, przebudowę i modernizację układu komunikacyjnego.

Należy dążyć do uporządkowania zdegradowanych funkcjonalnie i estetycznie terenów zabudowy oraz zapewnić ochronę zabytkowego układu planistycznego wsi. Wyznaczone nowe tereny mieszkaniowe mają zapewnić dalszy skoordynowany z rozwojem infrastruktury społecznej i technicznej rozwój miejscowości przy zapewnieniu ładu przestrzennego.

W celu osiągnięcia zakładanego poziomu zagospodarowania należy:

- wykorzystać planowaną lokalizację autostrady łącznie z planowanymi MOP-ami, jako szansę rozwoju dla miejscowości, jej prawidłowego zagospodarowania przestrzennego i ładu przestrzennego,
- zapewnić koordynację planistyczną dla porządkowania i przebudowy zabudowy oraz dla większych powierzchniowo terenów przewidzianych pod nową zabudowę,
- tworzyć preferencje lokalizacyjne dla realizacji nowych usług (jako miejsc pracy i źródeł przychodów gminy) na wyznaczonych terenach wzdłuż głównych szlaków komunikacyjnych,
- realizować rozwiązania drogowe zmieniające obsługę komunikacyjną przez wprowadzenie układu ulic poprzecznych oraz jego powiązań z układem zewnętrznym, co zapewni wzrost bezpieczeństwa dla ruchu pieszych i pojazdów,
- wykorzystać walory przyrodniczo – krajobrazowe dla rozwoju funkcji turystycznej,
- wykorzystać walory przyrodniczo – krajobrazowe dla lokalizacji zabudowy pensjonatowo – rezydencjonalnej.

Główne kierunki zagospodarowania miejscowości Dąbrówki

Wieś zamieszkuje - aktualnie 1454 mieszkańców, w perspektywie około 1800 mieszkańców, maksymalna chłonność terenu 2000 mieszkańców. Miejscowość wykazuje stałe tendencje wzrostu mieszkańców i dynamiczny rozwój potencjału gospodarczego. Wieś posiada wyposażenie w podstawową infrastrukturę społeczną i techniczną. Bariera rozwoju przestrzennego jest położenie niewielkich części wsi na terenach zalewowych. Zmniejszenie zagrożeń powodziowych i ochrona terenów zabudowanych i rolnych wymaga zdecydowanych działań na szczeblu lokalnym i ponadlokalnym.

Dla zapewnienia dalszego rozwoju wymaga działań skierowanych na:

- utrzymanie i rozwój istniejących podmiotów gospodarczych,
- wyznaczenie nowych terenów mieszkalnictwa i usług,
- przebudowę i modernizację wewnętrznego układu komunikacyjnego.

Należy dążyć do uporządkowania zdegradowanych funkcjonalnie i estetycznie terenów zabudowy oraz zapewnić ochronę zabytkowego układu planistycznego wsi. Wyznaczone nowe tereny mieszkaniowe mają zapewnić dalszy skoordynowany z rozwojem infrastruktury społecznej i technicznej rozwój miejscowości przy zapewnieniu ładu przestrzennego.

W celu osiągnięcia zakładanego poziomu zagospodarowania należy:

- zapewnić koordynację planistyczną dla porządkowania i przebudowy zabudowy oraz dla większych powierzchniowo terenów przewidzianych pod nową zabudowę,
- tworzyć preferencje lokalizacyjne dla realizacji nowych usług (jako miejsc pracy i źródeł przychodów gminy) na wyznaczonych terenach wzdłuż głównych szlaków komunikacyjnych,
- wykorzystać walory przyrodniczo – krajobrazowe dla rozwoju funkcji turystycznej,

- wykorzystać walory przyrodniczo – krajobrazowe dla lokalizacji zabudowy pensjonatowo – rezydencjonalnej.

Tereny centrum wsi wymagają rehabilitacji oraz uporządkowania pod względem przestrzennym i wymagają sporządzenia planu miejscowego.

Główne kierunki zagospodarowania miejscowości Krzemienica

Wieś zamieszkuje - aktualnie 2723 mieszkańców, w perspektywie około 3000 mieszkańców, maksymalna chłonność terenu 4000 mieszkańców. Miejscowość wykazuje stałe tendencje wzrostu mieszkańców i najbardziej dynamiczny rozwój potencjału gospodarczego. Wieś posiada wyposażenie w podstawową infrastrukturę społeczną i techniczną. Z uwagi na posiadanie terenów strategicznych wzdłuż drogi krajowej E4 i autostrady A4 posiada olbrzymie szanse rozwojowe. Bariery rozwoju przestrzennego jest położenie północnej części wsi na terenach zalewowych. Zmniejszenie zagrożeń powodziowych i ochrona terenów zabudowanych i rolnych wymaga zdecydowanych działań na szczeblu lokalnym i ponadlokalnym.

Dla zapewnienia dalszego rozwoju wymaga działań skierowanych na:

- utrzymanie i rozwój istniejących podmiotów gospodarczych,
- wyznaczenie nowych terenów mieszkalnictwa i usług,
- rozbudowę, przebudowę i modernizację układu komunikacyjnego.

Należy dążyć do uporządkowania zdegradowanych funkcjonalnie i estetycznie terenów zabudowy oraz zapewnić ochronę zabytkowego układu planistycznego wsi. Wyznaczone nowe tereny mieszkaniowe mają zapewnić dalszy skoordynowany z rozwojem infrastruktury społecznej i technicznej rozwój miejscowości przy zapewnieniu ładu przestrzennego.

W celu osiągnięcia zakładanego poziomu zagospodarowania należy:

- wykorzystać planowaną lokalizację autostrady łącznie z planowanymi MOP-ami, jako szansę rozwoju dla miejscowości, jej prawidłowego zagospodarowania przestrzennego i ładu przestrzennego,
- wykorzystać planowaną lokalizację drogi wojewódzkiej po stronie wschodniej jako szansę rozwoju dla miejscowości, jej prawidłowego zagospodarowania przestrzennego, sprawnej komunikacji i ładu przestrzennego,
- zapewnić koordynację planistyczną dla porządkowania i przebudowy zabudowy oraz dla większych powierzchniowo terenów przewidzianych pod nową zabudowę,
- tworzyć preferencje lokalizacyjne dla realizacji nowych usług (jako miejsc pracy i źródeł przychodów gminy) na wyznaczonych terenach wzdłuż głównych szlaków komunikacyjnych,
- realizować rozwiązania drogowe zmieniające obsługę komunikacyjną przez wprowadzenie układu ulic poprzecznych oraz jego powiązań z układem zewnętrznym, co zapewni wzrost bezpieczeństwa dla ruchu pieszych i pojazdów,
- wykorzystać walory przyrodniczo – krajobrazowe dla rozwoju funkcji turystycznej,
- wykorzystać walory przyrodniczo – krajobrazowe dla lokalizacji zabudowy pensjonatowo – rezydencjonalnej.

Pozytywne zmiany w strukturze funkcjonalno – przestrzennej wsi związane z tworzeniem prawidłowych relacji między zabudową a środowiskiem związane ze stopniową likwidacją osadnictwa na osuwiskach i terenach zlewowym będą możliwe poprzez wyznaczenie względnie dużej ilości dogodnie położonych obszarów osadniczych.

Główne kierunki zagospodarowania miejscowości Medynia Głogowska

Wieś zamieszkuje - aktualnie 1593 mieszkańców, w perspektywie około 2000 mieszkańców, maksymalna chłonność terenu 3000 mieszkańców. Miejscowość wykazuje stałe tendencje wzrostu mieszkańców i dynamiczny rozwój potencjału gospodarczego. Wieś posiada wyposażenie w podstawową infrastrukturę społeczną i techniczną

Dla zapewnienia dalszego rozwoju wymaga działań skierowanych na:

- utrzymanie i rozwój istniejących podmiotów gospodarczych,
- wyznaczenie nowych terenów mieszkalnictwa i usług,

- rozbudowę, przebudowę i modernizację układu komunikacyjnego.

Należy dążyć do uporządkowania zdegradowanych funkcjonalnie i estetycznie terenów zabudowy oraz zapewnić ochronę zabytkowego układu planistycznego wsi. Wyznaczone nowe tereny mieszkaniowe mają zapewnić dalszy skoordynowany z rozwojem infrastruktury społecznej i technicznej rozwój miejscowości przy zapewnieniu ładu przestrzennego.

W celu osiągnięcia zakładanego poziomu zagospodarowania należy:

- zapewnić koordynację planistyczną dla porządkowania i przebudowy zabudowy oraz dla większych powierzchniowo terenów przewidzianych pod nową zabudowę,
- tworzyć preferencje lokalizacyjne dla realizacji nowych usług (jako miejsc pracy i źródeł przychodów gminy) na wyznaczonych terenach wzdłuż głównych szlaków komunikacyjnych,
- wykorzystać walory przyrodniczo – krajobrazowe dla rozwoju funkcji turystycznej,
- wykorzystać walory przyrodniczo – krajobrazowe dla lokalizacji zabudowy pensjonatowo – rezydencjonalnej.

Główne kierunki zagospodarowania miejscowości Medynia Łańcucka

[Wieś zamieszkuje - aktualnie 705 mieszkańców, w perspektywie około 1000 mieszkańców, maksymalna chłonność terenu 2500 mieszkańców. Miejscowość wykazuje stałe tendencje wzrostu mieszkańców i dynamiczny rozwój potencjału gospodarczego. Wieś posiada wyposażenie w podstawową infrastrukturę społeczną i techniczną. Wzdłuż drogi wojewódzkiej Łańcut – Sokół Młp. wyznaczono duże tereny, które mogą być przeznaczone pod zabudowę mieszkaniowo – usługową.

Barierą rozwoju przestrzennego jest położenie południowej części wsi na terenach zalewowych oraz ograniczenia wynikające z przebiegu napowietrznej linii 110 kV. Część terenu objętego zmianą zgodnie ze STUDIUM RZGW określającym granice obszarów bezpośredniego zagrożenia powodzią dla terenów nieobwałowanych w zlewni Wisłoka zatwierdzonym 10 września 2004 r. przez Dyrektora RZGW w Krakowie, leży w zasięgu prawdopodobnych wód powodziowych rzeki Wisłok Q 3.33% oraz Q 1.00%. Wyznaczenia w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego wymaga granica terenów bezpośredniego zagrożenia powodzią.

Dla zapewnienia dalszego rozwoju wymaga działań skierowanych na:

- utrzymanie i rozwój istniejących podmiotów gospodarczych,
- wyznaczenie nowych terenów mieszkalnictwa i usług,
- rozbudowę, przebudowę i modernizację układu komunikacyjnego, głównie dróg wewnętrznych obsługujących istniejące i planowane obszary zabudowy mieszkaniowej.

Należy dążyć do uporządkowania zdegradowanych funkcjonalnie i estetycznie terenów zabudowy oraz zapewnić ochronę zabytkowego układu planistycznego wsi. Wyznaczone nowe tereny mieszkaniowe mają zapewnić dalszy skoordynowany z rozwojem infrastruktury społecznej i technicznej rozwój miejscowości przy zapewnieniu ładu przestrzennego.

W celu osiągnięcia zakładanego poziomu zagospodarowania należy:

- zapewnić koordynację planistyczną dla porządkowania i przebudowy zabudowy oraz dla większych powierzchniowo terenów przewidzianych pod nową zabudowę,
- tworzyć preferencje lokalizacyjne dla realizacji nowych usług (jako miejsc pracy i źródeł przychodów gminy) na wyznaczonych terenach wzdłuż głównych szlaków komunikacyjnych,
- wykorzystać walory przyrodniczo – krajobrazowe dla rozwoju funkcji turystycznej,
- wykorzystać walory przyrodniczo – krajobrazowe dla lokalizacji zabudowy pensjonatowo – rezydencjonalnej.

Dopuszcza się korektę przebiegu odcinka linii 110 kV poza potencjalne obszary zwartej zabudowy mieszkaniowej.]¹

Główne kierunki zagospodarowania miejscowości Pogwizdów

[Wieś zamieszkuje aktualnie 1034 mieszkańców, w bliskiej perspektywie około 1500 mieszkańców, maksymalna chłonność terenów, które mogą być przeznaczone pod zabudowę mieszkaniową 2000 mieszkańców. Miejscowość wykazuje stałe tendencje wzrostu mieszkańców i

najbardziej dynamiczny rozwój potencjału gospodarczego. Wieś posiada wyposażenie w podstawową infrastrukturę społeczną i techniczną.

Barierą rozwoju przestrzennego jest położenie południowej części wsi na terenach zalewowych oraz ograniczenia wynikające z przebiegu napowietrznej linii 110 kV. Część terenu objętego zmianą zgodnie ze STUDIUM RZGW określającym granice obszarów bezpośredniego zagrożenia powodzią dla terenów nieobwałowanych w zlewni Wisłoka zatwierdzonym 10 września 2004 r. przez Dyrektora RZGW w Krakowie, leży w zasięgu prawdopodobnych wód powodziowych rzeki Wisłok Q 3.33% oraz Q 1.00%. Wyznaczenia w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego wymaga granica terenów bezpośredniego zagrożenia powodzią. Zmniejszenie zagrożeń powodziowych i ochrona terenów zabudowanych i rolnych wymaga zdecydowanych działań na szczeblu lokalnym i ponadlokalnym w tym współdziałania z przyległymi gminami.

Dla zapewnienia dalszego rozwoju wymaga działań skierowanych na:

- podniesienie rangi kształtującego się usługowego ośrodka gminy i uzupełnienia go nowymi usługami,
- utrzymanie i rozwój istniejących podmiotów gospodarczych,
- wyznaczenie nowych terenów mieszkalnictwa i usług,
- rozbudowę, przebudowę i modernizację układu komunikacyjnego, głównie dróg wewnętrznych obsługujących istniejące i planowane obszary zabudowy mieszkaniowej.

Należy dążyć do uporządkowania zdegradowanych funkcjonalnie i estetycznie terenów zabudowy oraz zapewnić ochronę zabytkowego układu planistycznego wsi.

Wyznaczone nowe tereny mieszkaniowe mają zapewnić dalszy skoordynowany z rozwojem infrastruktury społecznej i technicznej rozwój miejscowości przy zapewnieniu ładu przestrzennego i maksymalnej ochronie wartości przyrodniczych występujących wzdłuż potoku Pogwizdówka.

W celu osiągnięcia zakładanego poziomu zagospodarowania należy:

- zapewnić koordynację planistyczną dla porządkowania i przebudowy zabudowy oraz dla większych powierzchniowo terenów przewidzianych pod nową zabudowę,
- tworzyć preferencje lokalizacyjne dla realizacji nowych usług (jako miejsc pracy i źródeł przychodów gminy) na wyznaczonych terenach wzdłuż głównych szlaków komunikacyjnych,
- wykorzystać walory przyrodniczo – krajobrazowe dla rozwoju funkcji turystycznej,
- wykorzystać walory przyrodniczo – krajobrazowe dla lokalizacji zabudowy mieszkaniowej oraz pensjonatowo – rezydencjonalnej.

Dopuszcza się korektę przebiegu odcinka linii 110 kV poza potencjalne obszary zwartej zabudowy mieszkaniowej.]¹

Główne kierunki zagospodarowania miejscowości Wola Mała

Wieś zamieszkuje - aktualnie 777 mieszkańców, w perspektywie około 500 mieszkańców, maksymalna chłonność terenu 1000 mieszkańców. Miejscowość wykazuje stałe tendencje wzrostu mieszkańców i niewielki rozwój potencjału gospodarczego. Wieś posiada wyposażenie w podstawową infrastrukturę społeczną i techniczną.

Podstawową barierą rozwoju przestrzennego jest destrukcja terenów budowlanych przez lokalizację autostrady płatnej A4 a zwłaszcza węzła Łañcut na autostradzie w rejonie skrzyżowania z nowym odcinkiem drogi wojewódzkiej po zachodniej stronie Łañcuta, w wyniku czego miejscowość zostanie podzielona na trzy albo cztery części zupełnie ze sobą niepołączone przestrzennie i funkcjonalnie. Barierą rozwoju przestrzennego jest także położenie całej zabudowy wsi na terenach zalewowych. Zmniejszenie zagrożeń powodziowych i ochrona terenów zabudowanych i rolnych wymaga zdecydowanych działań na szczeblu lokalnym i ponadlokalnym.

Dla zapewnienia istnienia i dalszego rozwoju wymaga działań skierowanych na:

- przeniesienie węzła Łañcut w kierunku wschodnim na teren gminy Białobrzegi,
- utrzymanie i rozwój istniejących podmiotów gospodarczych,
- wyznaczenie nowych terenów mieszkalnictwa i usług,

- przebudowę i modernizację układu komunikacyjnego.

Należy dążyć do uporządkowania zdegradowanych funkcjonalnie i estetycznie terenów zabudowy oraz zapewnić ochronę zabytkowego układu planistycznego wsi. Wyznaczone nowe tereny mieszkaniowe mają zapewnić dalszy skoordynowany z rozwojem infrastruktury społecznej i technicznej rozwój miejscowości przy zapewnieniu ładu przestrzennego.

W celu osiągnięcia zakładanego poziomu zagospodarowania należy:

- wykorzystać planowaną lokalizację autostrady jako szansę rozwoju dla miejscowości, jej prawidłowego zagospodarowania przestrzennego i ładu przestrzennego,
- zapewnić koordynację planistyczną dla porządkowania i przebudowy zabudowy oraz dla większych powierzchniowo terenów przewidzianych pod nową zabudowę,
- tworzyć preferencje lokalizacyjne dla realizacji nowych usług (jako miejsc pracy i źródeł przychodów gminy) na wyznaczonych terenach wzdłuż głównych szlaków komunikacyjnych,

Główne kierunki zagospodarowania miejscowości Zalesie

Wieś zamieszkuje aktualnie 688 mieszkańców, w perspektywie około 800 mieszkańców, maksymalna chłonność terenu 1000 mieszkańców. Miejscowość wykazuje stałe tendencje wzrostu mieszkańców i najbardziej dynamiczny rozwój potencjału gospodarczego. Wieś posiada wyposażenie w podstawową infrastrukturę społeczną i techniczną

Dla zapewnienia dalszego rozwoju wymaga działań skierowanych na:

- utrzymanie i rozwój istniejących podmiotów gospodarczych,
- wyznaczenie nowych terenów mieszkalnictwa i usług,
- rozbudowę, przebudowę i modernizację układu komunikacyjnego.

Należy dążyć do uporządkowania zdegradowanych funkcjonalnie i estetycznie terenów zabudowy oraz zapewnić ochronę zabytkowego układu planistycznego wsi. Wyznaczone nowe tereny mieszkaniowe mają zapewnić dalszy skoordynowany z rozwojem infrastruktury społecznej i technicznej rozwój miejscowości przy zapewnieniu ładu przestrzennego.

W celu osiągnięcia zakładanego poziomu zagospodarowania należy:

- zapewnić koordynację planistyczną dla porządkowania i przebudowy zabudowy oraz dla większych powierzchniowo terenów przewidzianych pod nową zabudowę,
- tworzyć preferencje lokalizacyjne dla realizacji nowych usług (jako miejsc pracy i źródeł przychodów gminy) na wyznaczonych terenach wzdłuż głównych szlaków komunikacyjnych,
- wykorzystać walory przyrodniczo – krajobrazowe dla rozwoju funkcji turystycznej,
- wykorzystać walory przyrodniczo – krajobrazowe dla lokalizacji zabudowy pensjonatowo – rezydencjonalnej.

7.2. KIERUNKI ROZWOJU I PRZEKSZTAŁCENÍ UKŁADU KOMUNIKACYJNEGO GMINY

7.2.1. KIERUNKI ROZWOJU SYSTEMU KOMUNIKACYJNEGO

System komunikacji Gminy Czarna ma sprostać zarówno wewnętrznym potrzebom rozwojowym jak również potrzebom rozwijającego się województwa podkarpackiego.

Komunikacja kolejowa

W STUDIUM adaptuje się wykorzystanie przebiegającej przez teren gminy magistrali linii kolejowej E 30 Kraków – Medyka jako ważnego środka transportu w tym przewozów pasażerskich również dla mieszkańców Gminy Czarna wykorzystując położony w rejonie drogi powiatowej Nr 599 przystanek kolejowy Krzemienica.

Komunikacja drogowa

Przez teren gminy oprócz istniejących dróg krajowych, wojewódzkich, powiatowych i gminnych mają przebiegać: autostrada płatna A-4, nowe odcinki drogi krajowej E-4 związane z planowaną obwodnicą miasta Łańcuta, nowy odcinek drogi wojewódzkiej w kierunku Leżajska i inne mniej istotne nowe odcinki ważnych dróg.

STUDIUM adaptuje podstawowe rozwiązania zawarte w projekcie autostrady, opracowanym przez BPK EUROSTRADA oraz w wydanej na podstawie przedmiotowego projektu decyzji wojewody rzeszowskiego z 28 grudnia 1998 r., tym niemniej zawiera propozycję zmiany lokalizacji węzła Łańcut. Zarząd Gminy Czarna zwrócił się do Zarządu Województwa o uwzględnienie w opracowywanym PLANIE ZAGOSPODAROWANIA PRZESTRZENNEGO WOJEWÓDZTWA PODKARPACIEGO wniosków dotyczących korekty lokalizacji węzła ŁAŃCUT na odcinku autostrady A 4 i przesunięciu go z terenu miejscowości Wola Mała o około 2 km w kierunku wschodnim na teren miejscowości Białobrzegi.

Nie aprobeuje się natomiast proponowanego w projekcie autostrady sposobu podwiązania układu komunikacji wewnętrznej miasta do autostrady poprzez drogi dojazdowe wraz z punktem poboru opłat prowadzone między autostradą a drogą powiatową przez wieś. Jedynym możliwym do zaakceptowania rozwiązaniem jest realizacja układu docelowego tj. podwiązanie miasta projektowanym odcinkiem drogi wojewódzkiej Łańcut – Leżajsk stanowiącym zachodnią obwodnicę miasta

Węzeł Łańcut był lokalizowany na trasie a zarazem podwiązanie do autostrady poprzez węzeł Woli Małej. Abstrahując od destrukcji przestrzennej miejscowości Wola Mała rozciętej pasem autostrady z jej uciążliwościami, węzłem komunikacyjnym wraz z punktem poboru opłat na oba kierunki, praktyczną likwidacją zabudowy Woli Małej na południe od węzła, skomasowanym destrukcyjnym wpływem na Stare Wisłoczysko stanowiącym użytek ekologiczny w sieci ECONET należy stwierdzić, że analizowana koncepcja komunikacyjna miasta Łańcuta z obwodnicą wschodnią i zachodnią eliminuje logikę poprzednich ustaleń pozostawiając włączenie miasta do autostrady w dotychczasowym miejscu (Wola Mała) zamiast w ciągu planowanej obwodnicy wschodniej miasta Łańcuta w miejscowości Wola Dalsza. Prawdopodobnie takie rozwiązanie wynika z bezkrytycznego przyjęcia ustaleń decyzji w sprawie autostrady.

Zarząd Gminy Czarna nie podważając ustaleń decyzji o przebiegu samej autostrady nie wyraża zgody na realizację węzła w dotychczasowym miejscu i będzie działał w kierunku zmiany nieracjonalnych z punktu widzenia układu komunikacyjnego i niekorzystnych dla układu przestrzennego wsi Wola Mała rozwiązań.

W STUDIUM ustala się trasy nowych odcinków dróg wojewódzkich w powiązaniu z drogami krajowymi oraz adaptuje się wszystkie drogi wojewódzkie istniejące wprowadzając jednocześnie korektę przebiegu drogi Łańcut – Sokołów Młp. w rejonie mostu w Czarnej celową z uwagi na spiętrzanie wód powodziowych przez istniejący most.

W STUDIUM adaptuje się wszystkie drogi powiatowe, które stanowią zasadniczy układ komunikacyjny gminy obsługujący cały teren gminy tj. podstawowe jednostki osadnicze i podstawowe obszary funkcjonalne. Sieć dróg powiatowych umożliwia powiązania funkcjonalne i komunikacyjne z przyległymi obszarami.

W STUDIUM wyznaczono również nowe drogi, które powinny być zaliczane stopniowo do dróg powiatowych. Wymienić tu należy:

- drogę klasy L od drogi wojewódzkiej (w kierunku Leżajska) do Krzemienicy w związku ze zmianą podwiązania dróg gminnych i wewnętrznych do układu dróg zewnętrznych, do granicy z Budziwojem,
- drogę klasy L stanowiącą kontynuację drogi Krasne Kolonia do Krzemienicy,
- drogę klasy L z Pogwizdowa do Zalesia przebiegającą wzdłuż granicy lasu,
- drogę klasy L z Woli Małej poprzez Kmiecie do Czarnej.

Uzupełnienie sieci dróg powiatowych stanowią drogi gminne. Są to drogi w bardzo różnym stanie technicznym, najczęściej wymagają remontu i modernizacji. W STUDIUM wyznaczono również nowe drogi, które mogą i powinny być zaliczane stopniowo do dróg gminnych. Pozostałe drogi pozostają drogami wewnętrznymi.

Ścieżki rowerowe

Przez teren gminy wyznaczono ścieżki rowerowe:

- ścieżkę niziną szlakiem żółtym wzdłuż podstawowego układu komunikacji tj. dróg wojewódzkich i powiatowych,
- ścieżkę wzdłuż szlaku turystycznego.

7.2.2. ZASADY KSZTAŁTOWANIA SIECI DROGOWEJ

Drogi

Drogi zaliczone do jednej z kategorii w rozumieniu przepisów o drogach publicznych, powinny mieć parametry techniczne odpowiadające następującym klasom dróg:

- drogi krajowe	klasy A, GP i wyjątkowo G,
- drogi wojewódzkie	klasy G, Z i wyjątkowo klasy GP,
- drogi powiatowe	klasy G, Z i wyjątkowo klasy L,
- drogi gminne	klasy L, D, i wyjątkowo klasy Z.

Rezerwy terenu na pasy ulic i dróg, zależnie od ich kategorii, należy przyjmować zgodnie z wymogami normowymi i obowiązującymi przepisami.

W STUDIUM podaje się szerokość pasów o wielkościach średnich. Wielkości minimalne reguluje Rozporządzenie Ministra Transportu i Gospodarki Morskiej z dnia 2 marca 1999 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać drogi publiczne i ich usytuowanie (Dz. U. Nr 43 z dnia 14 maja 1999 r.).

Szerokość ulic w liniach rozgraniczających powinna zapewnić możliwość umieszczenia elementów ulicy i urządzeń z nią związanych wynikających z transportowych i innych funkcji ulicy oraz uwarunkowań terenowych jak:

- osłony izolacyjne, skarpy nasypów i wykopów?
- ścieżki rowerowe i parkowanie,
- infrastruktura techniczna.

Dla nowych odcinków dróg a zwłaszcza węzłów (skrzyżowań) dróg klasy A, GP i G z innymi drogami należy do czasu opracowania studium przedprojektowego rezerwować pasy drogowe dwukrotnie szersze w uzgodnieniu z zarządcą tych dróg.

MINIMALNE SZEROKOŚCI DRÓG W LINIACH ROZGRANICZAJĄCYCH

Kategoria drogi	Klasa drogi	Przekrój drogi	Szerokość w liniach rozgraniczających
Drogi krajowe	A	2/3	70
Drogi krajowe	A	2/2	60
Drogi krajowe - nowe odcinki	GP	2/3	45
Drogi krajowe - nowe odcinki	GP	2/2	35
Drogi krajowe - istniejące	G	1/2	25
Drogi wojewódzkie - nowe odcinki i	G	2/2	35
Drogi wojewódzkie - istniejące	Z	2/2	30
Drogi wojewódzkie - istniejące	Z	1/2	20
Drogi powiatowe - nowe odcinki	Z	1/2	20
Drogi powiatowe - istniejące odcinki	L	1/2	15
Drogi gminne - nowe odcinki	L	1/2	15
Drogi gminne - istniejące odcinki	D	1/2	15
Ulice wewnętrzne - wszystkie	D	1/2	10
Ciągi pieszo – jezdne - wszystkie			5

Rozporządzenie Ministra Transportu i Gospodarki Morskiej z dnia 2 marca 1999 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać drogi publiczne i ich usytuowanie (Dz. U. Nr 43 z dnia 14 maja 1999 r.) reguluje ponadto wszystkie inne wymagania dla pozostałych klas dróg. Minimalne odległości obiektów budowlanych od zewnętrznej krawędzi jezdni reguluje ustawa z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (tekst jednolity Dz. U. Nr 71 z dnia 29 sierpnia 2000 r.).

Zalecane odległości budynku z pomieszczeniami na pobyt ludzi w zależności od kategorii drogi zawierają WYTYCZNE PROJEKTOWANIA DRÓG wprowadzone do stosowania zarządzeniem Generalnego Dyrektora Dróg Publicznych z 31 marca 1995 r. Ze względu na istniejącą zabudowę, szczególnie w terenach istniejącej zwartej zabudowy, dopuszcza się zachowanie istniejących linii zabudowy pomimo niezachowania wymaganych odległości.

MINIMALNE LINIE ZABUDOWY LICZONE OD KRAWĘDZI JEZDNI DLA OBIEKTÓW BUDOWLANYCH

Kategoria drogi	Obiekty nie przeznaczone na pobyt ludzi		Obiekty przeznaczone na stały pobyt ludzi	
	na terenie zabudowy	poza terenem zabudowy	jednokondygnacyjne	wielokondygnacyjne
Autostrada	30	50	130*	130*
Droga krajowa GP	10	25	50	70
Droga krajowa G	10	25	30	40
Droga wojewódzka	8	20	30*	40*
Droga powiatowa	8	20	30*	40*
Droga gminna	6	15	15*	20*
Droga wewnętrzna				
Ciąg pieszo –jezdny				

130 m* odległość poza strefą uciążliwości akustycznej wynikająca z decyzji o lokalizacji autostrady płatnej A-4

20** odległości zalecane

Parkowanie

Zakłada się prognozę motoryzacyjną od 370 na 1000 mieszkańców do 470 na 1000 mieszkańców i stąd należy przyjąć odpowiednie wskaźniki ilości miejsc parkingowych.

ZALECANE ILOŚCI MIEJSC PARKINGOWYCH

Funkcja podstawowa	Rodzaj obiektu	Jednostka odniesienia	Ilość miejsc postojowych
Mieszkalnictwo	zabudowa jednorodzinna	1 domek	2 miejsca (1 garaż+1 parking)
	zabudowa wielorodzinna	1 mieszkanie	1 miejsce
Administracja	biuro	1000 m ²	20-30 miejsc
Usługi	szkoła	100 zatrudnionych	18-22 miejsc
	biblioteka	100 użytkowników	14-24 miejsc
	przychodnia	1000 m ²	20-30 miejsc
	gastronomia	100 miejsc konsump.	22-36 miejsc
	kino	100 miejsc	22-36 miejsc
	klub	100 użytkowników	14-18 miejsc
	sport	100 użytkowników	16-22 miejsc
	stacja paliw	1 obiekt	6-12 miejsc
	rzemiosło	100 zatrudnionych	20-30 miejsc

Ścieżki rowerowe

Usytuowanie ścieżki powinno zapewniać bezpieczeństwo wszystkim użytkownikom systemu komunikacyjnego. Szerokość ścieżki rowerowej powinna wynosić nie mniej niż:

- ścieżka jednokierunkowa 1.5 m
- ścieżka dwukierunkowa 2.0 m
- ścieżka jednokierunkowa z dopuszczalnym ruchem pieszym 2.5 m
- szerokość ścieżki rowerowej należy ustalać indywidualnie, jeżeli oprócz prowadzenia ruchu rowerowego pełni inne funkcje.

Chodniki

Chodnik powinien mieć szerokość dostosowaną do natężenia ruchu pieszych oraz odpowiednio zwiększoną, jeżeli oprócz ruchu jest on przeznaczony do usytuowania urządzeń technicznych - w szczególności podpór znaków drogowych, słupów, drzew, wejść lub zjazdów utrudniających ruch pieszy.

Szerokość chodnika przy jezdni lub przy pasie postojowym nie powinna być mniejsza niż 2 m. W wypadku przebudowy lub remontu ulicy dopuszcza się miejscowe zmniejszenie szerokości chodnika do 1.25 m, jeżeli jest on przeznaczony wyłącznie do ruchu pieszych.

7.2.3. OCHRONA ŚRODOWISKA W TRANSPORCIE

Ochrona środowiska w transporcie polega na:

- zwiększaniu udziału komunikacji zbiorowej w podróżach,
- oddziaływanie na zmniejszenie ruchliwości samochodów osobowych,
- promowanie ruchu niezmotoryzowanego poprzez budowę systemu dróg rowerowych, rozwój stref ruchu pieszego, budowę przepraw mostowych dla pieszych i rowerzystów,
- eliminacji ruchu tranzytowego poprzez tereny zwartej zabudowy,
- zapewnienie odpowiedniego przewietrzania terenów,
- zastosowanie ochrony biernej (strefy ochronne, ekrany).

7.3. KIERUNKI ROZWOJU W ZAKRESIE INFRASTRUKTURY TECHNICZNEJ

Urzeczywistnianie nakreślonej misji gminy wymaga długofalowego rozwoju infrastruktury technicznej. Dobrze rozwinięta infrastruktura techniczna ma przede wszystkim przyciągać inwestycje, zachęcać potencjalnych inwestorów wewnętrznych i zewnętrznych do lokalizowania w gminie różnego typu działalności biznesowej, co wzbogaciłoby oferty zatrudnienia. Rozbudowa i modernizacja infrastruktury służy wzmocnieniu konkurencyjności gminy i zwiększaniu szans jej rozwoju. Dobrze rozwinięta infrastruktura techniczna ma także zachęcać turystów do korzystania z uroków krajobrazu, czystego powietrza i wód mineralnych, a także ułatwiać rozwój ekologicznego rolnictwa. Dla mieszkańców gminy inwestycje w infrastrukturę oznaczają podwyższenie jakości życia.

Dobrze rozwinięta infrastruktura to taka infrastruktura, która zapewnia w szczególności pewność, niezawodność, ciągłość zasilania i działania, możliwie wysoki standard świadczonych usług oraz minimalizowanie niekorzystnych oddziaływań na środowisko. Dojście do tak scharakteryzowanego stanu infrastruktury wymaga sformułowania konkretnych zadań dla poszczególnych systemów i ustalenia pożądanych standardów, a także określenia polityki powiązań z gminami sąsiednimi, regionem oraz krajem. Uwzględniając opisane wcześniej stan obecny i uwarunkowania rozwoju systemów inżynierskich na terenie Gminy Czarna, proponuje się przyjęcie następujących kierunków rozwoju tych systemów:

7.3.1. KIERUNKI ROZWOJU W ZAKRESIE ZAOPATRZENIA W WODĘ

Dla zapewnienia dostawy wody z gminnych sieci wodociagowych wszystkim mieszkańcom gminy celowe będzie tworzenie warunków bieżącej eksploatacji i rozbudowy systemu wodociagowego w sposób umożliwiający przyłączanie nowych odbiorców. W tym kontekście, jak wynika z przybliżonych obliczeń, wraz z osiaganiem założonych w części demograficznej Studium wskaźników demograficzno-przestrzennych, konieczne będzie podjęcie sukcesywnej rozbudowy pojemności zbiorników początkowych do wielkości określonej wzrastającą wielkością zapotrzebowania i stosownymi przepisami przeciwpożarowymi:

- na ujęciu lub sieci zasilanej z ujęcia w Czarnej do łącznej objętości około 400÷550 m³
- na ujęciu lub sieci zasilanej z ujęcia w Krzemienicy do objętości ok. 300÷450 m³
- zbiorniki na ujęciu lub sieci zasilanej z ujęcia Pogwizdów nie wymagają rozbudowy.

W celu dokładnego określenia niezbędnych rezerw zbiorników wskazane jest stałe monitorowanie, przez okres kilkuletni, wielkości największych rozborów dobowych w ciągu roku ($Q_{d\max}$) i godzinowych wody, w celu określenia rzeczywistych (a nie normatywnych, jak w wyżej opisanych obliczeniach) wartości współczynników nierównomierności dobowego i godzinowego rozboru wody.

Konieczne jest przeprowadzenie stopniowej modernizacji istniejących stacji uzdatniania wody pod względem technologii uzdatniania (zwiększenie przepustowości stacji, np. przez zastosowanie nowocześniejszych wypełnień filtrów umożliwiających większą prędkość filtracji – masy katalityczne) i przesyłu wody oraz automatyzacji najważniejszych procesów technologicznych. Jest to szczególnie ważne w kontekście zachodzących zmian w przepisach dotyczących jakości wody przeznaczonej do picia, i na cele gospodarcze, w odniesieniu do występujących w wodzie żelaza i manganu. Układ technologiczny musi być w stanie usuwać te domieszki, konieczne może być więc np. wprowadzenie dawkowania nierakotwórczych utleniaczy (np. $KMnO_4$) lub wspomnianych mas katalitycznych do ciągów technologii uzdatniania, po uprzednim zleceniu i wykonaniu odpowiednich ekspertyz i badań w skali półtechnicznej.

Konieczne jest także przeprowadzenie rozbudowy ciągu technologicznego SUW Krzemienica przez zwiększenie ilości filtrów pospiesznych pracujących na tej stacji uzdatniania. Poza

aspektem niezawodnościowym argumentem przemawiającym za tym rozwiązaniem jest fakt, że już w przeciągu krótkiego czasu mogą nastąpić sytuacje wzrostu niepożądanych domieszek w wodzie wodociągowej ponad dopuszczalne wartości, w związku z mogącym nastąpić przekraczaniem przy rozbiorach maksymalnych dobowych, dopuszczalnych dla istniejącego wypełnienia filtrów prędkości filtracji. W przypadku zastosowania mas katalitycznych należy sprawdzić, poprzez odpowiednie badania laboratoryjne, możliwość zastąpienia dotychczasowej filtracji dwustopniowej, filtracją prowadzoną równoległe na obu już istniejących filtrach.

Wskazane jest ponadto monitorowanie jakości wody ujmowanej na ujęciu w Pogwizdowie, szczególnie pod kątem wahań zawartości manganu, w związku z zaostrzeniem w nowym rozporządzeniu dotyczącym jakości wody do picia i na cele gospodarcze, dopuszczalnej ilości tego pierwiastka w wodzie (z dotychczasowych 0,1 na 0,05 mg/dm³). Niezbędna jest wymiana zużytych zasuw, hydrantów i wyeksploatowanych odcinków sieci wodociągowej na terenie gminy. W zakresie wymiany odcinków sieci dotyczy to głównie wymiany przyłączy stalowych na polietylenowe. Ma to na celu nie tylko podniesienie niezawodności dostawy wody, ale powinno również znacząco wpłynąć na zmniejszenie wielkości strat wody na sieciach, szczególnie tych zasilanych z ujęć w Pogwizdowie i Krzemienicy. Celowa jest bieżąca rozbudowa, stosownie do potrzeb, zasilania w wodę mieszkańców Woli Małej z sieci wodociągowej miasta Łańcuta.

Do Studium dołączone są nomogramy umożliwiające określenie niezbędnych wielkości produkcji wody oraz wielkości progowych poszczególnych elementów systemu w zależności od wielkości dobowego zapotrzebowania na wodę na jednego mieszkańca i ilości korzystających z poszczególnych ujęć mieszkańców. Nomogramy te mogą być wykorzystywane i uzupełniane przez zajmujące się tą tematyką służby gminne, np. do określania stanu produkcji i współczynnika zużycia wody w poszczególnych latach, określania linii trendu, nowych wielkości progowych, prognoz i harmonogramów realizacji niezbędnych zamierzeń inwestycyjnych w kontekście zamierzonych i na bieżąco odnotowanych wielkości.

7.3.2. KIERUNKI ROZWIĄZAŃ W ZAKRESIE ODPROWADZANIA I OCZYSZCZANIA ŚCIEKÓW

Najważniejsze zadania w zakresie gospodarki ściekowej:

- dalsza, intensywna rozbudowa systemu kanalizacji sanitarnej na terenie gminy,
- przestrzeganie przez właścicieli nieruchomości i wypełnianie przez gminę obowiązków związanych ze sposobem gromadzenia, wywozu, unieszkodliwiania lub oczyszczania ścieków z lokalnych, przydomowych urządzeń kanalizacyjnych, w tym w pierwszym rzędzie na terenach nieskanalizowanych w Gminie. Urządzenia te podlegają w szczególności przepisom ustaw: prawo wodne, o utrzymaniu czystości i porządku w gminach i o odpadach oraz rozporządzeniu w sprawie klasyfikacji wód oraz warunków jakim powinny odpowiadać ścieki wprowadzane do wód lub do ziemi,
- egzekwowanie zakazu odprowadzania gnojowicy do gminnej sieci kanalizacyjnej,
- ochrona przeciwpowodziowa oczyszczalni ścieków,
- kontrola procesów i wskaźników redukcji dopływających do oczyszczalni gminnej zanieczyszczeń,
- podejmowanie adekwatnych działań w razie stwierdzenia wzrostu ładunków zanieczyszczeń lub ilości wód przypadkowych odprowadzanych siecią kanalizacji sanitarnej na gminną oczyszczalnię,
- ochronę przed zanieczyszczeniem wód powierzchniowych i podziemnych.
- stopniowe wprowadzanie systemu monitorowania awarii przepompowni ścieków na sieci kanalizacyjnej.

System kanalizacji sanitarnej powinien objąć wszystkie tereny skoncentrowanej zabudowy w gminie. Indywidualne systemy gromadzenia i unieszkodliwiania ścieków mogą docelowo być stosowane jedynie w przypadku pojedynczych, oddalonych od zwartej zabudowy gospodarstw i obiektów. Należy stwierdzić, że dotychczasowa polityka władz i odpowiednich służb gminnych w zakresie gospodarki ściekowej jest zgodna z dającymi się określić i pożądanymi kierunkami działań, choć możliwe było wykorzystanie w większym stopniu sąsiedztwa miasta Łańcuta i bliskości jego sieci kanalizacyjnej.

7.3.3. KIERUNKI W ZAKRESIE KANALIZACJI DESZCZOWEJ ORAZ ZABEZPIECZENIA PRZECIWPOWODZIOWEGO

Na terenie Gminy Czarna nie występuje zorganizowana sieć kanalizacji deszczowej. Odprowadzanie wód opadowych odbywa się przez spływ powierzchniowy i systemem odkrytych rowów przydrożnych i melioracyjnych, która jest na bieżąco konserwowana. W STUDIUM zaleca się realizację systemu kanalizacji deszczowej wzdłuż głównych dróg, zbierającą wody opadowe brudne i zapewniającą ich odprowadzanie w sposób zapewniający pełną ochronę przed zanieczyszczeniami gruntu, wód powierzchniowych i podziemnych.

Gmina Czarna leży na terenach, na których części występuje zagrożenie powodzią. Dotyczy to przede wszystkim rejonów leżących w płaskodennych dolinach strumieni i potoków zwłaszcza doliny potoku Lubeńki. Na przedmiotowych terenach gminy nie ma wałów przeciwpowodziowych ani innych obiektów i urządzeń zabezpieczających przed powodzią.

Z uwagi na istniejące uwarunkowania STUDIUM wprowadza ograniczenia dla realizacji nowej zabudowy oraz zakaz realizacji nowej zabudowy w terenach zalewowych Q 1% zgodnie z operatem hydrologicznym. Operat zaleca:

- zachowanie istniejących wałów przeciwpowodziowych,
- poszerzenie bardzo przewężonego obecnie koryta Wisłoka do minimum 35 m na poziomie średniego poziomu lustra wody, co umożliwi swobodny spływ wód powodziowych,
- umocnienie wskazanych odcinków brzegów rzeki narażonych na podmywanie,
- przeznaczenie wskazanych miejsc wzdłuż rzeki, po uprzednim wyeksploatowaniu kruszywa, na poldery zalewowe pozostawiając minimum 50 m pasu ochronny od zasięgu wód Q 5%.

7.3.4 KIERUNKI ROZWOJU W ZAKRESIE OGRZEWNICTWA

W zakresie ogrzewania gminy zaleca się:

- konsekwentną realizację – poprzez zabezpieczanie odpowiednich środków finansowych – programu modernizacji i zmiany paliwa opałowego kotłowni w obiektach gminnych i użyteczności publicznej,
- wydawanie odezw, ulotek w zakresie dopuszczalnym przez aktualnie obowiązujące prawo – również zakazów spalania odpadów, w szczególności z tworzyw sztucznych, w paleniskach domowych, szczególnie w okresach ogrzewania domów, wraz z informacją co do skutków zdrowotnych takiego postępowania,
- wprowadzenie ulg podatkowych w podatkach o wysokości stanovionej przez gminę dla inwestorów (zarówno osób prywatnych jak i instytucji) takich proekologicznych urządzeń jak pompy ciepła, instalacje solarne (cieczowe kolektory słoneczne do ogrzewania wody użytkowej, a w połączeniu z pompami ciepła również do ogrzewania budynków w okresie zimowym – oraz w mniejszym zakresie lub z limitem czasowym rozpoczęcia inwestycji dla małych kotłowni gazowych (jak również innych możliwych form zachęt do wprowadzania wyżej wymienionych rozwiązań)
- ewentualne zbadanie możliwości występowania i opłacalności ewentualnego wykorzystania wód geotermalnych do celów ogrzewania gminy. W tym celu sugeruje się zwrócenie do władz miasta Rzeszowa oraz władz miasta Łańcuta i powiatu łańcuckiego w celu zlecenia badań, co do ewentualności występowania na terenie powiatu i w rejonie gminy złóż wód geotermalnych oraz prawidłowego ich wykorzystania.

Według tzw. „Białej księgi odnawialnych źródeł energii” z 1997 roku, w państwach Unii Europejskiej, do 2010 roku udział energii odnawialnej w całkowitej produkcji energii ma wynieść 12%. Deklaracja ta będzie obowiązywać również Polskę po jej przystąpieniu do Unii Europejskiej.

Aktualnie obowiązująca ustawa Prawo Energetyczne zobowiązuje gminy do planowania zaopatrzenia w energię elektryczną, ciepłą i paliwa gazowe. Niezbędne jest opracowanie projektu założeń do planu zaopatrzenia w ciepło, energię elektryczną i paliwa gazowe dla Gminy Czarna.

7.3.5. KIERUNKI ROZWOJU W ZAKRESIE GOSPODARKI ODPADAMI

Zasady postępowania z odpadami w sposób zapewniający ochronę życia i zdrowia ludzi oraz ochronę środowiska zgodnie z zasadą zrównoważonego rozwoju, a w szczególności zasady zapobiegania powstawaniu odpadów lub ograniczania ilości odpadów i ich negatywnego oddziaływania na środowisko, a także odzysku lub unieszkodliwiania odpadów określa w szczególności ustawa o odpadach.

Rozwój systemu segregacji odpadów i zbiórki surowców wtórnych realizowany jest poprzez dotowany (przynajmniej w początkowym okresie) przez gminę system ogólnodostępnych kontenerów na surowce wtórne. Konieczne może być powiązanie wysokości opłat za usuwanie odpadów z ilością i jakością zebranych surowców wtórnych. Dotychczas brak jest tu jakiegokolwiek powiązania ze względu na wielość i różnorodność podmiotów zajmujących się usuwaniem odpadów i zbiórką surowców wtórnych z terenu gminy.

Sugeruje się nie ograniczanie konkurencyjności działania podmiotów zajmujących się wywozem odpadów stałych i nieczystości płynnych z terenu gminy oraz pozostawienie możliwości zbiórki i wywozu odpadów działającym na zasadach rynkowych podmiotom gospodarczym przy zachowaniu jedynie kontrolnej i stymulującej roli gminie. Rynek usług związanych z oczyszczaniem miast i osiedli będzie się w Polsce w najbliższym czasie rozwijał, a w najbliższych latach powinny się wykształcić w rejonie dużych miast centra utylizacji odpadów komunalnych, zastępujące większość dotychczasowych wysypisk.

Ważne jest przestrzeganie przez właścicieli nieruchomości i wypełnianie przez gminę obowiązków związanych ze sposobem gromadzenia, wywozu lub unieszkodliwiania odpadów powstających na terenie gminy, w szczególności zgodnie z zapisami ustaw i przepisów szczegółowych oraz dążenie do poprawy stanu sanitarnego rzek i potoków, zarówno w zakresie jakości wód, jak i stanu sanitarnego ich otoczenia.

Równolegle, wraz z rozbudową sieci kanalizacji sanitarnej i systemu wywozu odpadów, odpowiednie służby muszą zdobyć się na rygorystyczną kontrolę i surowe karanie osób lub instytucji zrzucających ścieki bytowo-komunalne i gnojowicę oraz wyrzucających odpady do rzek i potoków. Jest to niezbędne do przełamania nawyków zanieczyszczania rzek i stanowi pierwszy i niezbędny krok do zrealizowania założeń przyrodniczego i komercyjnego wykorzystania walorów krajobrazowych środowiska przyrodniczego na terenie gminy.

System zbiórki i wywozu odpadów został omówiony w diagnozie stanu istniejącego. Kierunki rozwoju w zakresie tego systemu sprowadzać się będą do dwóch zagadnień:

- rozwoju systemu segregacji i gromadzenia odpadów na terenie gminy,
- docelowego miejsca ich wywozu i unieszkodliwiania.

Bardzo istotnym zagadnieniem jest segregacja odpadów w miejscu ich powstawania. Z uwagi na fakt, że ilość odpadów z roku na rok rośnie, koniecznym jest ich segregacja:

- odpady organiczne, które mogą być zagospodarowane w miejscu ich powstania,
- odpady przeznaczone jako surowiec wtórny,
- odpady przeznaczone do unieszkodliwiania.

Problem docelowego, perspektywicznego miejsca wywozu odpadów z terenu gminy należy rozpatrywać w kontekście:

- bliskości Rzeszowa jako miasta, którego firma komunalna wywozi odpady na wysypisko komunalne w Kozodrzy,
- kosztów ewentualnej budowy własnego systemu wywozu odpadów,
- faktu, że w ciągu najbliższych kilku-kilkunastu lat powstanie prawdopodobnie w pobliskim Rzeszowie zakład utylizacji odpadów komunalnych,

- tendencji w prawodawstwie Unii Europejskiej, której członkiem w ciągu najbliższych lat stanie się Polska, zmierzających do wprowadzenia całkowitego zakazu budowy lub wysokich opłat za budowę i eksploatację nowych wysypisk odpadów zamiast zakładów ich utylizacji.

7.3.6. KIERUNKI ROZWIĄZAŃ W ZAKRESIE ZAOPATRZENIA W GAZ

Gaz ziemny

Tereny projektowanej zabudowy mieszkaniowej pokrywają się w dużej części z przebiegiem gazociągów, tak więc bez dużych nakładów na rozbudowę sieci istnieje możliwość zaopatrzenia nowych budynków w gaz ziemny. Można rozróżnić dwa rodzaje sposobów zasilania terenów projektowanej zabudowy:

- tzw. drugi pas zabudowy – zasilanie budynków w gaz realizowane poprzez podłączenie do przyłącza gazowego budynku poprzedzającego lub budowa przyłącza do dwóch lub trzech budynków,
- nowe obszary zabudowy – oddalone znacznie od gazociągu rozdzielczego – wykonanie odcinka sieci PE 50 lub PE 40 i podłączenie przyłączy.

Partycypacja Zakładu Gazowniczego w kosztach zgazyfikowania nowych obszarów uzależniona jest od wyników ekonomicznych przedsięwzięcia. W przypadku odmowy w pokryciu części nakładów na budowę gazociągów przez ZG - finansowanie przedsięwzięcia z kasy gminy lub komitetów gazyfikacji.

Zasilanie budynków drugiego pasa zabudowy w gaz może być realizowane poprzez podłączenie do przyłącza gazu budynku poprzedzającego rurą PE 25 x3,0 podłączonego do głównej sieci gazowej lub budowę do kilku budynków wspólnego przyłącza wykonanego z rur PE 32 x 3,0. Nowe obszary zabudowy mogą być zasilane w gaz przez wykonanie odcinka sieci gazowej z rur PE 50 lub PE 40 i podłączenie do niej bezpośrednio budynków mieszkalnych. Z uwagi na gęstą sieć gazową na terenie gminy podłączenie nowych odbiorców nie wiąże się z przebudową istniejącej sieci, a wykonanie krótkich odcinków sieci / z rur PE/ do obszarów projektowanej zabudowy nie jest kosztowne a wykonanie jej z rur polietylenowych zapewni jej trwałość i łatwość montażu i podłączeń nowych przyłączy. Z mocy prawa inwestorem w tym zakresie pozostaje Zakład Gazowniczy, niemniej jednak gmina, jako zainteresowana przełamywaniem barier rozwoju na swoim terenie, może, partycypując w kosztach, przyspieszyć rozbudowę sieci na tych terenach. Decyzja w tym zakresie uzależniona będzie niewątpliwie od możliwości przeznaczenia na ten cel określonych środków gminy.

Gaz płynny

Szacuje się, że na terenie Gminy Czarna około 2% mieszkańców korzysta z gazu płynnego zbiornikowego i butlowego. Gaz ten używany jest do celów bytowych i grzewczych. Analizując wielkość sprzedaży gazu płynnego na terenie Gminy Czarna na przestrzeni ostatnich lat, daje się zauważyć tendencję malejącą. Gaz płynny wykorzystywany jest przede wszystkim na enklawach pozbawionych sieci gazowniczej, a także na terenach objętych siecią gazowniczą nieposiadającą odpowiednich parametrów, powalających na przyłączanie (uzyskiwanie zgody na przyłączenie z Zakładu Gazowniczego) kolejnych odbiorców gazu do sieci gazowej.

7.3.7. KIERUNKI ROZWOJU W ZAKRESIE ELEKTROENERGETYKI

Cele infrastruktury elektroenergetycznej

Uszczegółowienie zadań własnych gminy w zakresie zaopatrzenia w energię elektryczną gminy zawiera ustawa prawo energetyczne:

- planowanie i organizacja zaopatrzenia w ciepło, energię elektryczną i paliwa gazowe na obszarze gminy,
 - planowanie oświetlenia miejsc publicznych i dróg znajdujących się na terenie gminy,
 - finansowanie oświetlenia ulic, placów i dróg znajdujących się na terenie gminy,
- w odniesieniu do których gmina jest zarządcą. Gmina powinna realizować powyższe zadania zgodnie z założeniami polityki energetycznej państwa, miejscowymi planami zagospodarowania przestrzennego albo ustaleniami zawartymi w studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy. Bezpieczeństwo energetyczne gminy samorząd może zapewnić korzystając z instrumentów prawnych, przewidzianych w ustawie Prawo energetyczne, w postaci założeń do planu zaopatrzenia w ciepło, energię elektryczną i paliwa gazowe oraz — w razie potrzeby — planu zaopatrzenia w ciepło, energię elektryczną i paliwa gazowe.

Poprawa niezawodności (ciągłości) działania oraz poprawa standardu świadczonych usług to zadania przede wszystkim dla niezależnych od gminy przedsiębiorstw energetycznych.

Minimalizowanie niekorzystnych oddziaływań na środowisko dotyczy przede wszystkim ochrony przed elektromagnetycznym promieniowaniem niejonizującym. Źródłem tego promieniowania są elektroenergetyczne linie napowietrzne o napięciu znamionowym 110 kV i wyższym oraz urządzenia radiokomunikacyjne. Linie 110 kV i urządzenia radiokomunikacyjne o sumarycznej, określonej zgodnie z przepisami szczególnymi, mocy nadajników wyższej od 10 W i radiolinie — zalicza się do inwestycji mogących pogorszyć stan środowiska.

Polityka powiązań z gminami sąsiednimi, regionem oraz krajem

W odróżnieniu od systemów o ograniczonym, lokalnym, zasięgu obszarowym, jak np. sieci wodociągowe, kanalizacja sanitarna i inne, system elektroenergetyczny jest zintegrowany w skali kraju i połączony z systemem państw zachodnioeuropejskich. Linie wysokiego i najwyższego napięcia przebiegają przez teren Gminy Czarna tranzytowo. Magistralne linie napowietrzne średniego napięcia, przebiegające przez Gminę, wyprowadzone są z głównych punktów zasilania położonych na terenie innych gmin. Linie te zasilają odbiorców energii zarówno z terenu Gminy Czarna, jak i z gmin sąsiednich. Gminy powiatu łańcuckiego i sąsiadującą od północy gminę Sokołów integruje wspólna jednostka eksploatująca sieci – Rejon Energetyczny Leżajsk. Sąsiadujące od zachodu gminy Krasne i Trzebownisko obsługuje Rejon Energetyczny Rzeszów Teren. Oba Rejony wchodzi w skład tego samego przedsiębiorstwa energetycznego – Rzeszowskiego Zakładu Energetycznego SA.

[Najważniejsze zadania w zakresie elektroenergetyki

Analiza stanu istniejącego i uwarunkowania rozwoju pozwalają na sformułowanie najważniejszych zadań:

1. utrzymanie w planach miejscowych Gminy Czarna i miasta Łańcuta trasy planowanych dwóch elektroenergetycznych linii napowietrznych wysokiego napięcia 110 kV, zasilających planowany na terenie m. Łańcuta GPZ 110/15 kV Łańcut Polna od rozcięcia linii Widelka–Głuchów, wraz z pasem terenu szerokości 60 m wolnym od zabudowy.
2. modernizacja oraz przebudowa odcinków elektroenergetycznej sieci 110 kV, przebiegających przez potencjalne obszary rozwoju zabudowy mieszkaniowej i usługowej.
3. stosowanie na terenach zabudowy — zwłaszcza zabudowy mieszkaniowej, usług zdrowia i oświaty — ochrony przed elektromagnetycznym promieniowaniem niejonizującym, szkodliwym dla ludzi i środowiska, w szczególności przez uwzględnianie i tworzenie obszarów ograniczonego użytkowania wokół linii napowietrznych wysokiego napięcia i określonych urządzeń radiokomunikacyjnych.
4. modernizacja oraz rozbudowa i budowa elektroenergetycznej sieci rozdzielczej średniego i niskiego napięcia, w szczególności na obszarach rozwoju zabudowy mieszkaniowej i usługowej. Przedsięwzięcia modernizacyjne i inwestycyjne winny być ukierunkowane na dostosowanie sieci do bieżących i przewidywanych potrzeb odbiorców oraz spełnienia rosnących wymagań jakościowych. Równocześnie nowe inwestycje winny być przyjazne dla środowiska, tj. dobrze wkomponowane w pejzaż gminy i w jak najmniejszym stopniu uciążliwe dla otoczenia. Potrzeby w zakresie reelektryfikacji i rozwoju sieci elektroenergetycznych występują we wsiach: Krzemienica, Czarna i Wola Mała.
5. racjonalne oświetlenie miejsc publicznych, w tym modernizacja oświetlenia drogowego z zastosowaniem energooszczędnych rozwiązań.
6. wykorzystanie odnawialnych źródeł energii.^{1]}

W związku z przewidywanym opracowaniem gminnego projektu założeń do planu zaopatrzenia w ciepło, energię elektryczną i paliwa gazowe — stosownie do wymagań ustawy prawo energetyczne — ustala się, że przyjęte w STUDIUM kierunki działań pozostaną aktualne w takim zakresie, w jakim nie będą sprzeczne z założeniami.

Ponadlokalne cele publiczne

Zadaniem służącym realizacji ponadlokalnych celów publicznych o znaczeniu wojewódzkim w zakresie elektroenergetyki jest: budowa na terenach Gminy Czarna i miasta Łańcuta dwóch elektroenergetycznych linii napowietrznych wysokiego napięcia 110 kV, zasilających planowany na terenie m. Łańcuta GPZ 110/15 kV Łańcut Polna od rozcięcia linii Widelka–Głuchów. Do obszarów, dla których sporządza się obowiązkowo miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego, należy zaliczyć obszar, na którym przewiduje się realizację linii 110 kV.

Bilans mocy

Moc zapotrzebowaną gospodarstw rolnych określa się na podstawie jednostkowego rocznego zużycia energii elektrycznej przypadającego na 1 hektar użytków rolnych. Według szacunków Instytutu Energetyki z 1984 r. w gospodarstwach indywidualnych energia elektryczna była używana na produkcję rolną tylko w 35 %, a pozostałe 65 % — na potrzeby bytowe. Czas użytkowania obciążenia szczytowego dla produkcji rolniczej przyjmuje się w wysokości 1000 h, a dla potrzeb bytowych – 2000 h.

Przyjmując wskaźnik zużycia energii na poziomie średniej dla województwa obliczono jednostkowe zapotrzebowanie mocy w rolnictwie:

- produkcja rolnicza	$(413 \text{ kW}\cdot\text{h}/\text{ha} \times 0,35) / 1000 \text{ h} =$	0,145 kW/ha
- gospodarstwo domowe	$(413 \text{ kW}\cdot\text{h}/\text{ha} \times 0,65) / 2000 \text{ h} =$	0,134 kW/ha
- Razem		0,279 kW/ha

Ogólna powierzchnia użytków rolnych w 1999 r. wynosiła 4580 ha, co stanowiło 59 % powierzchni gminy. Zatem szacunkowe zapotrzebowanie mocy gminy na produkcję rolną i cele bytowe wynosi: $0,279 \text{ kW}/\text{ha} \times 4580 \text{ ha} = 1278 \text{ kW} = 1,3 \text{ MW}$

Prognozowany wzrost zapotrzebowania na energię elektryczną w Polsce do 2020 r. w stosunku do 1996 r. dla produkcji rolniczej jest 2,2-krotny, na potrzeby bytowe ludności 1,4-krotny. Zatem prognozowane jednostkowe zapotrzebowanie mocy w rolnictwie Gminy Czarna wynosi:

- produkcja rolnicza	$2,2 \times 0,145 \text{ kW}/\text{ha} =$	0,319 kW/ha
- gospodarstwa domowe	$1,4 \times 0,134 \text{ kW}/\text{ha} =$	0,188 kW/ha
- Razem		0,507 kW/ha

Szacunkowe perspektywiczne zapotrzebowanie mocy na produkcję rolną i cele bytowe wynosi: $0,507 \text{ kW}/\text{ha} \times 4580 \text{ ha} = 2322 \text{ kW} = 2,3 \text{ MW}$

Dla celów porównawczych zastosowano niżej inny sposób określenia prognozowanej mocy zapotrzebowanej na potrzeby bytowe i produkcji rolnej, wychodząc od mocy szczytowej gospodarstwa, którą przyjmuje się w zależności od jego powierzchni. Orientacyjna moc szczytowa pobierana przez gospodarstwa Gminy Czarna, obliczona metodą Instytutu Budownictwa, Mechanizacji i Elektryfikacji Rolnictwa (IBMER), wynosi 2354 kW. Wyniki obliczeń dwoma różnymi metodami są zbliżone,

Zapotrzebowanie mocy lokale niemieszkalnych oraz oświetlenia ulic w perspektywie wyniesie:

- zabudowa użyteczności publicznej $(181 \text{ kW}\cdot\text{h} / \text{M} \times 12 \text{ 785 M}) / 2200 \text{ h}$	1052 kW
- oświetlenie publiczne $(28 \text{ kW}\cdot\text{h} / \text{M} \times 12 \text{ 785 M}) / 3900 \text{ h} =$	92 kW
- Razem	1144 kW

Łączne prognozowane zapotrzebowanie mocy wynosi:

- produkcja rolna i potrzeby bytowe	2338 kW
- lokale niemieszkalne, drobni odbiorcy siłowi i oświetlenie dróg	1144 kW
- Razem	3482 kW

Oznacza to: łączne zapotrzebowanie mocy około 3.5 MW

obciążenie powierzchniowe $3482 \text{ kW}/78 \text{ km}^2 = 45 \text{ kW}/\text{km}^2$.

7.3.8. KIERUNKI ROZWIĄZAŃ W ZAKRESIE TELEKOMUNIKACJI

Stąła modernizacja, rozbudowa i budowa urządzeń i sieci telekomunikacyjnych dla pełnego zaspokoienia wciąż rosnącego zapotrzebowania na usługi telekomunikacyjne w coraz szerszym wachlarzu usług dodatkowych i przy coraz wyższych wymaganiach jakościowych to główne zadanie w zakresie telekomunikacji. Przewiduje się, że system telekomunikacji Gminy Czarna będzie oparty na istniejących i nowych liniach telekomunikacyjnych przewodowych i radiowych, cyfrowych centralach automatycznych w Rzeszowie i Łąncucie oraz koncentratorach na terenie gminy. Zwiększanie liczby dostępnych dla potencjalnych abonentów numerów telefonicznych będzie następować poprzez rozbudowę istniejących central do pojemności zapewniającej pełne zaspokoienie potrzeb oraz poprzez odpowiednią rozbudowę sieci.

Przy rozbudowie i modernizacji sieci telekomunikacyjnej przewodowej należy dążyć — w porozumieniu z Rzeszowskim Zakładem Energetycznym SA — do maksymalnego wykorzystania linii elektroenergetycznych napowietrznych do prowadzenia telekomunikacyjnych sieci abonenckich i światłowodów; zmniejszy to powierzchnię gruntów zajmowanych przez linie i ograniczy „pajęczynę” sieciową. Istotnym działaniem w rozwoju telekomunikacji będzie zastępowanie długich odcinków linii nadziemnych liniami podziemnymi, głównie światłowodowymi. Planując prowadzenie nadziemnych linii telekomunikacyjnych należy uwzględnić zasady ochrony krajobrazu.

Rozwój terenów wiejskich uwarunkowany jest głównie przez sprawną i nowoczesną telekomunikację. Jest sprawą bezsporną, iż obszary wiejskie — ze względu na znaczne rozproszenie struktury osadniczej i niewielkie zaludnienie — wymagają skutecznie działającej sieci telefonicznej. Ułatwia ona życie nie tylko mieszkańcom, ale wspiera także działalność firm i przedsiębiorstw zlokalizowanych na wsi przez umożliwienie im szybkiego dostępu do rynków zbytu, źródeł zaopatrzenia, a także pracodawców, bez względu na ich umiejscowienie przestrzenne. W systemie numeracji krajowej dla telekomunikacyjnej sieci użytku publicznego Gmina Czarna wchodzi w skład Okręgu Telekomunikacyjnego Nr 35.4 Łąncut, którego obszar pokrywa się z granicami administracyjnymi powiatu łańcuckiego. Sąsiednie gminy: Krasne, Trzebownisko i Sokołów Młp., należą do Okręgu Telekomunikacyjnego Rzeszów. Okręgi Łąncut i Rzeszów znajdują się w Strefie Numeracyjnej Rzeszów. Dynamiczny rozwój telefonii komórkowej w ostatnich latach może ułatwić zniwelowanie dysproporcji w wyposażeniu w telefony obszarów miast i wsi. Coraz większą rolę odgrywa Internet. Jest to najsilniejsze narzędzie służące redukowaniu różnicowań regionalnych w dostępie do informacji i usług elektronicznych. Zaslugują na wsparcie inicjatywy samorządów dotyczące budowy lokalnych sieci teleinformatycznych oraz ułatwienia dostępu do Internetu w szkołach i instytucjach publicznych. Przy ustalaniu lokalizacji stacji telekomunikacji radiowej należy uwzględnić zasady ochrony przed elektromagnetycznym promieniowaniem niejonizującym — stosownie do wymagań przepisów szczególnych.

7.3.9. WYKORZYSTANIE ODNAWIALNYCH ŹRÓDEŁ ENERGII

Pozytywny wpływ wykorzystania odnawialnych źródeł energii na życie społeczności lokalnych analizować można w trzech aspektach: trwały zrównoważony rozwój, ochrona środowiska i zasobów naturalnych oraz bezpieczeństwo energetyczne.

Wykorzystanie odnawialnych źródeł energii jest zagadnieniem interdyscyplinarnym w tym polityki rolnej i leśnej, energetycznej, ekologicznej, społecznej, kwestii związanych z rozwojem regionalnym i lokalnym oraz z elementami planowania przestrzennego. Specyficzne cechy odnawialnych źródeł energii (dostępność, mała skala stosowanych technologii oraz możliwość lokalnej substytucji coraz droższych kopalnych nośników energii) a także pośrednie korzyści

społeczne, gospodarcze i ekologiczne czynią je szczególnie przydatnymi do wykorzystania na szczeblu lokalnym.

Prawo energetyczne upoważnia zarząd gminy do opracowania projektu założeń do planu zaopatrzenia w ciepło, energię elektryczną i paliwa gazowe. Projekt ten powinien określać w szczególności możliwości wykorzystania lokalnych zasobów energii. Lokalnymi odnawialnymi zasobami, wykorzystywanymi do produkcji energii elektrycznej mogą być:

- energia wiatru (siłownie wiatrowe);
- energia wody (turbiny wykorzystujące spiętrzenia wodne);
- energia słoneczna (przetworzona na prąd elektryczny w ogniwach fotowoltaicznych);
- energia geotermalna;
- biogaz z odchodów zwierząt i osadów oczyszczalni ścieków.

Jednym z najbardziej obiecujących źródeł energii odnawialnej jest energetyka wiatrowa. Zasoby energii wiatru są niewyczerpalne. Siłownie wiatrowe można stosować w wybranych miejscach o większych od przeciętnych prędkościach wiatru. Specyfika terenu wymaga każdorazowo badań w miejscu przewidywanej elektrowni wiatrowej. Przy ustalaniu lokalizacji ewentualnych elektrowni wiatrowych, należy uwzględnić ich ujemny wpływ na środowisko: hałas, niekorzystną zmianę krajobrazu i zagrożenie dla ptaków. Ponadto wysokie wieże i śmigła o dużej średnicy stanowią zagrożenie dla otoczenia w czasie burz i huraganów. Inną, z pozoru błahą, ale mogącą dać się we znaki cechą, jest cień i odbłaski obracającego się wirnika. Ważną okolicznością podczas planowania lokalizacji dla elektrowni wiatrowych jest ich wpływ na zachowania i populację dzikiego ptactwa (ptaki giną na skutek zderzenia z wirnikiem wiatraka). Należy zatem zwracać szczególną uwagę, aby nie budować wiatraków na trasach migracji lub niedaleko siedlisk rzadkich okazów ptaków. Inną ważną kwestią jest wpływ elektrowni wiatrowych na wartości i krajobrazowe okolic.

Mała energetyka wodna - mikroelektrownie wodne mogą być instalowane przy piętrzeniach bezzbiornikowych na rzeczkach i potokach, w szczególności przy obiektach turystycznych. Poziom hałasu w sąsiedztwie elektrowni wodnych jest minimalnie wyższy od tła akustycznego, wywołanego naturalnymi źródłami dźwięku (wiatr, szum drzew).

W naszym kraju, pomimo niezbyt zachęcającej polityki fiskalnej państwa, powoli zaczynają się upowszechniać, szczególnie w budownictwie niepublicznym, rozwiązania techniczne wykorzystujące potencjał energii odnawialnych: kolektorów słonecznych do ogrzewania wody używanej w gospodarstwach domowych, takich samych kolektorów, stosowanych w układach kombinowanych z pozyskującymi ciepło z gruntu pompami ciepła, a służących do całorocznego ogrzewania budynków.

Aktualnie w Polsce istnieje już kilkanaście gmin, które zaopatrywane są w ciepło z energii geotermalnej, pochodzącej ze znajdujących się na głębokości powyżej 1,5 km gorących złóż wody. W Polsce istnieją dobre warunki dla rozwoju tego typu energetyki, w tym także na Podkarpaciu. System ogrzewania miast i osiedli energią geotermalną polega na wykorzystaniu do zasilania sieci ciepłych (nawet na terenach wiejskich) ciepła wód geotermalnych pozyskiwanych z odwiertów o głębokości od 1,5 do 3 km, zamiast tradycyjnego spalania paliw kopalnych, tzn. węgla czy gazu ziemnego. Kociołownie gazowe pełnią tu tylko rolę wspomagającą w okresach największych mrozów. Koszt pozyskania ciepła geotermalnego jest 4-krotnie niższy niż koszt produkcji takiej samej ilości ciepła ze spalania gazu ziemnego czy węgla.

8. DODATKOWE USTALENIA STUDIUM

8.1. ZADANIA GMINY W ZAKRESIE SPORZĄDZANIA PLANÓW MIEJSCOWYCH

8.1.1. OBSZARY POSIADAJĄCE SPORZĄDZONE MIEJSCOWE PLANY ZAGOSPODAROWANIA PRZESTRZENNEGO

Gmina Czarna aktualnie posiada ciągle obowiązujący Plan Zagospodarowania Przestrzennego Gminy Czarna uchwalony uchwałą GRN Nr 53/XXI/81 z dnia 30 września 1981 r. z odstępstwem od planu z dnia 25 kwietnia 1984 r. i dwoma zmianami z dnia 29 października 1990 r. oraz z dnia 8 grudnia 1994 r. a także dwa miejscowe plany zagospodarowania przestrzennego:

1. Miejscowy Plan Zagospodarowania Przestrzennego Terenu Usług Komercyjnych położonego w miejscowości Krzemienica uchwalony Uchwałą Nr XIX/178/2001 Rady Gminy w Czarnej z 27 kwietnia 2001 r.
2. Miejscowy Plan Zagospodarowania Przestrzennego Terenu Usługowo Produkcyjnego położonego w miejscowości Pogwizdów uchwalony Uchwałą Nr XX/184/2001 Rady Gminy w Czarnej z 8 czerwca 2001 r.

8.1.2. OBSZARY, DLA KTÓRYCH ISTNIEJE LUB MOŻE POWSTAĆ OBOWIĄZEK SPORZĄDZENIA MIEJSCOWYCH PLANÓW ZAGOSPODAROWANIA PRZESTRZENNEGO

Na podstawie przepisów ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym obowiązek sporządzania miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego powstaje w następujących przypadkach;

- gdy wynika to z przepisów szczególnych – w sytuacji Gminy Czarna na podstawie przepisów ustawy prawo geologiczne i górnictwo (z chwilą udzielenia koncesji na działalność - eksploatację surowców mineralnych),
- dla obszarów, na których przewiduje się realizację zadań służących ponadlokalnym bądź lokalnym celom publicznym na podstawie przepisów ustawy. o zagospodarowaniu przestrzennym (po upływie 3 miesięcy od dnia ustalenia warunków wprowadzenia zadania rządowego albo zadania samorządu województwa do miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego – w sytuacji Gminy Czarna obowiązek ten może powstać w związku realizacją planowanych inwestycji komunikacyjnych, infrastrukturalnych lub związanych z zabezpieczeniem przeciwpowodziowym po uznaniu ich rangi w planie województwa podkarpackiego).

W przypadku istnienia obowiązku sporządzenia planu miejscowego radę gminy obowiązują terminy określone w ustawie (6 miesięcy od wejścia w życie przepisów szczególnych wywołujących ten obowiązek, 3 miesiące od dnia ustalenia warunków wprowadzenia zadania rządowego do planu miejscowego oraz w przypadku obowiązku określonego przez gminę ze względu na istniejące uwarunkowania 2 miesiące od dnia złożenia wniosku o wydanie decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu dotyczącego obszaru objętego tym obowiązkiem).

W przypadku uchylania się rady gminy od tego obowiązku bądź przedłużania się okresu sporządzenia planu ponad 1 rok – plan miejscowy może być sporządzony i wprowadzony w życie na mocy zarządzenia wojewody.

OBSZARY, DLA KTÓRYCH MOŻE POWSTAĆ OBOWIĄZEK SPORZĄDZENIA M.P.Z.P. NA PODSTAWIE PRZEPISÓW SZCZEGÓLNYCH LUB UZNANIA ZA ZADANIE RZĄDOWE LUB SAMORZĄDOWE

Lp.	Granice i cel sporządzenia planu miejscowego	Podstawa prawna
1	Obszary górnicze złóż gazu ziemnego oraz obszary występowania surowców mineralnych (zasoby udokumentowane i nieudokumentowane) w celu eksploatacji	ustawa prawo geologiczne i górnicze: z chwilą udzielenia koncesji na działalność- eksploatację surowców mineralnych
2	Obszary wyznaczone w celu realizacji elementów układu komunikacyjnego w przypadku uznania za zadanie rządowe lub samorządowe (planowane odcinki dróg)	ustawa o zagospodarowaniu przestrzennym: po upływie 3 miesięcy od dnia ustalenia warunków wprowadzenia zadania rządowego albo za-dania samorządu województwa do miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego
3	Wyznaczone obszary wzdłuż rzeki Wisłok w celu realizacji systemu polderów i zabezpieczeń przeciwpowodziowych terenów rolnych i zabudowanych na terenie gminy w przypadku uznania za zadanie rządowe lub samorządowe	

8.1.3. OBSZARY WYMAGAJĄCE SPORZĄDZENIA MIEJSCOWYCH PLANÓW ZAGOSPODAROWANIA PRZESTRZENNEGO

OBSZARY WYMAGAJĄCE SPORZĄDZENIA M.P.Z.P. ZE WZGLĘDU NA ISTNIEJĄCE UWARUNKOWANIA

L.p.	Granice i cel sporządzenia planu miejscowego	Podstawa prawna
1	Obszary występowania surowców mineralnych (zasoby udokumentowane i nieudokumentowane)	ustawa o zagospodarowaniu przestrzennym: z uwagi na istniejące uwarunkowania określone w STUDIUM
2	Obszary wyznaczone w celu realizacji elementów układu komunikacyjnego (planowane odcinki dróg)	
3	Wyznaczone obszary wzdłuż rzeki Wisłok w celu realizacji systemu polderów i zabezpieczeń przeciwpowodziowych terenów rolnych i zabudowanych na terenie gminy	

OBSZARY WYMAGAJĄCE SPORZĄDZENIA M.P.Z.P. W CELU REALIZACJI ZADAŃ I PROGRAMÓW PONADLOKALNYCH

L.p.	Granice i cel sporządzenia planu miejscowego	Podstawa prawna
1	Obszary występowania surowców mineralnych (zasoby udokumentowane i nieudokumentowane)	ustawa o zagospodarowaniu przestrzennym: z uwagi na istniejące uwarunkowania określone w STUDIUM
2	Obszary wyznaczone w celu realizacji elementów układu komunikacyjnego (planowane odcinki dróg)	
3	Wyznaczone obszary wzdłuż rzeki Wisłok w celu realizacji systemu polderów i zabezpieczeń przeciwpowodziowych terenów rolnych i zabudowanych na terenie gminy	

OBSZARY WYMAGAJĄCE SPORZĄDZENIA M.P.Z.P. W CELU REALIZACJI ZADAŃ I PROGRAMÓW LOKALNYCH

L.p.	Granice i cel sporządzenia planu miejscowego	Podstawa prawna
1	Obszary usług publicznych i komercyjnych oraz sportu i rekreacji w celu ustalenia zasad zagospodarowania	ustawa o zagospodarowaniu przestrzennym: realizacja zadań i programów lokalnych
2	Wyznaczone obszary w celu realizacji elementów układu komunikacyjnego i infrastruktury technicznej	
3	Obszary zabudowy mieszkaniowej w celu ustalenia zasad zagospodarowania	
4	Obszary rolne w celu zalesień i dolesień	

Rada Gminy w Czarnej nie ma obowiązku podjęcia uchwały o przystąpieniu do sporządzania planu w związku z każdym zgłoszonym wnioskiem; istnieje natomiast obowiązek analizy tych wniosków. Sukcesywne opracowywanie planów miejscowych poszczególnych obszarów gminy, w miarę pojawiania się takiej potrzeby lub obowiązku, umożliwi rozłożenie nakładów na te prace oraz ich finansowe konsekwencje w postaci wykupu bądź odszkodowań z tytułu obniżenia wartości nieruchomości czy utrudnienia lub ograniczenia korzystania z niej w sposób dotychczasowy.

8.2. AKTYWNA POLITYKA REALIZACYJNA GMINY

8.2.1. OBSZARY STRATEGICZNE

Tereny przylegające do dróg powiatowych

Tereny przylegające do przebiegającej przez środek terenu gminy dróg powiatowych już na etapie opracowania strategii rozwoju gminy zostały uznane za tereny strategiczne. Zarząd Gminy Czarna zakłada wykorzystanie bardzo atrakcyjnego położenia przy realizacji jej celów rozwojowych. Zagospodarowanie pasa wzdłuż dróg wojewódzkich i powiatowych przyniesie korzyść mieszkańcom gminy jak i przyszłym Inwestorom.

Tereny mieszkaniowo-usługowe

Ważnymi obszarami strategicznymi są tereny usługowe oraz mieszkaniowo-usługowe wyznaczone w formie kompleksów:

- w miejscowości Czarna i Krzemienica tereny przeznaczone pod MOP I i MOP II,
- w miejscowości Czarna tereny usługowe oraz mieszkaniowo-usługowe w rejonie Urzędu Gminy,
- w miejscowości Krzemienica po południowej stronie drogi krajowej Nr 4,
- w miejscowości Krzemienica wzdłuż projektowanego odcinka drogi wojewódzkiej w kierunku Leżajska,
- w miejscowości Wola Mała wzdłuż projektowanego odcinka drogi wojewódzkiej do węzła na autostradzie,
- w miejscowości Medynia Łańcucka w rejonie drogi wojewódzkiej Łańcut - Sokółów.

Tereny rekreacyjne

Ważnymi obszarami strategicznymi służącymi rekreacji mieszkańców Rzeszowa i okolic są tereny posiadające odpowiednie warunki środowiska geograficzno-przyrodniczego pozwalające na korzystanie z walorów krajoznawczych. Obszary, które zajmuje Gmina Czarna należą do atrakcyjnych turystycznie.

Ze względu na bezpośrednie sąsiedztwo Rzeszowa tereny stosunkowo najładniejsze są miejscem penetracji, najczęściej w okresie weekendów. Relatywnie wysoka ocena tych terenów wynika głównie z ukształtowania terenu. Wartościowym składnikiem naturalnym są tutaj lasy. Są one chętnie odwiedzane przez turystów, szczególnie, że prowadzą przez nie szlaki turystyczne. Ważnym elementem krajobrazu i cennym obiektem przyrodniczym są pomniki przyrody.

W gminie wyznaczono kilka obszarów, które mogą być przeznaczone pod ośrodki sportowe i rekreacyjne. Największy położony jest między Czarną a Dąbrówkami - główną atrakcją obok penetracji lasu jest możliwość korzystania z wody w formie oczek wodnych jak i Wisłoka. STUDIUM dopuszcza zagospodarowanie turystyczne wyznaczonych obszarów rekreacyjnych oraz terenów położonych głównie wzdłuż szlaków turystycznych.

8.2.2. SPOSOBY PROWADZENIA PRZEZ GMINĘ AKTYWNEJ POLITYKI REALIZACYJNEJ

Rola planowania przestrzennego w stymulowaniu rozwoju gospodarki lokalnej polega przede wszystkim na stworzeniu ram przestrzennych i warunków odpowiadających pozytywnie na

potrzeby gospodarcze oraz ich zapotrzebowanie na szczególnego rodzaju tereny. STUDIUM stanowi przede wszystkim niezbędną podbudowę merytoryczną planów miejscowych oraz innych opracowań, w których będą określone warunki zabudowy i zagospodarowania terenu w obrębie obszarów nieobjętych planami miejscowymi. Zasady, strategie i kierunki zagospodarowania przestrzennego nakreślone w STUDIUM, w trakcie sporządzania planów miejscowych zostaną przekształcone w jednoznaczne przepisy lokalne przez zdefiniowanie kategorii użytkowania, wyznaczenie granic obszarów i ustalenie warunków zagospodarowania.

Określenie w STUDIUM polityki przestrzennej ma na celu stworzenie możliwie szerokich, analitycznych podstaw konstruowania planów miejscowych. Wyniki STUDIUM, stanowiące treść uchwały określają własne zobowiązania samorządu gminy, stanowiąc swego rodzaju program działań tego samorządu na rzecz gminy.

Cele i kierunki działania określone w STUDIUM mogą mieć szersze znaczenie i zastosowanie dla władz gminy, niż tylko w zakresie gospodarki przestrzennej, ale przede wszystkim przy konstruowaniu programu gospodarczego gminy. Informacje zawarte w STUDIUM mogą się też przyczynić do racjonalizacji budżetu gminy i być pomocne przy podejmowaniu starań o subwencje. Mogą również wskazać potrzebę podjęcia przez gminę takich działań, jak:

- tworzenie zasobów terenów komunalnych,
- działania promocyjne,
- poprawa struktur zarządzania jednostkami organizacyjnymi,
- zwiększenia lub umożliwienia wpływu samorządu lokalnego na polityki rozwoju prowadzone przez przedsiębiorstwa zarządzające systemami.

Każda gmina ze względu na zakres realizowanych działań oraz wielkość posiadanego zasobu nieruchomości jest swego rodzaju monopolistą na lokalnym rynku nieruchomości. Rolę monopolisty gmina może i powinna wykorzystać prowadząc aktywną politykę gospodarowania nieruchomościami. Aby maksymalizować efekty polityka ta powinna być zdecydowanie aktywna. Oznacza to w szczególności aktywny udział gminy, jako właściciela w lokalnym rynku nieruchomości.

Rozpoznanie struktury własnościowej i trendów przemian związanych z obrotem rynkowym a w miarę możliwości przekształcania jej w pożądanym kierunku jest jednym z głównych elementów aktywnej polityki przestrzennej gminy wyrażającej się:

- bezpośrednim udziałem gminy w obrocie gruntami przez tworzenie zasobów na określone cele publiczne oraz wymianę bądź promowanie działań innych podmiotów,
- pośrednim udziałem w sterowaniu pożądanymi procesami komasacji gruntów rolnych czy scalania i wtórnego podziału gruntów budowlanych.

Zakres i powodzenie aktywnej polityki gminy w przekształcaniu struktury własności jest często warunkiem realności osiągnięcia celów rozwoju. Z kolei, na zasadzie sprzężenia zwrotnego, działania te mogą istotnie wpłynąć na zakres i sposób formułowania oraz konkretyzację rozwiązań w toku sporządzania planów miejscowych.